

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 6 ЖОВТНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 40 VOL. CXII OCTOBER 6, 2006 No. 40

Лев у дворі по вулиці Пушкіна (1992 р.)
Фото: Василь Пилип'юк

Конґрес дозволив збудувати у Вашінґтоні пам'ятник жертвам Голодомору

ВАШІНҐТОН, Д.К. – У п'ятницю, 29 вересня, Сенат США одноголосно прийняв резолюцію HR562, яка дозволяє Урядові України побудувати в американській столиці пам'ятник жертвам Голодомору в Україні 1932-1933 років. Довгочасні зусилля нашої громади під проводом Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) та його вашінґтонського бюра, Української Національної Інформаційної Служби (УНІС), увінчалися успіхом.

Українська громада США наполегливо йшла до цієї цілі понад п'ять років. Давній прихильник нашої громади, активний захисник демократичного розвитку України та співголова Конґресового Українського Кокусу (КУК) Сендер Левін (Дем.-Мишиґен) представив проєкт резолюції HR562 на розгляд Палати Представників 2 лютого 2005 року. УНІС уважно стежив за просуванням цього законопроєкту та допомагав організувати його підтримку серед членів Конґресу. 36 конґресменів спів-спонзорували цю резолюцію.

17 лютого 2005 року законопроєкт було подано до Підкомітету національних парків Комітету ресурсів Палати Представників, а 9 червня того року Підкомітет провів слухання, де представник УККА виступив на підтримку законопроєкту разом з конґресменом С. Левіном. Свідчення конґресмена Левіна було позитивно сприйняте членами Підкомітету; багато з них погодилися, що пам'ять про маштаб, глибину та „нелюдську жорстокість" українського Голодомору-геноциду потрібно увічнити пам'ятником. Президент УККА Михайло Савків на слуханні сказав: „Маштаб, обсяг та значення цього людського горя повинні зобов'язати істориків визнати, що продукти харчування були та можуть бути використані як політична зброя. Лише цей один висновок

(Закінчення на стор. 3)

Львову, давній столиці Галичини – 750 років

ЛЬВІВ. – 30 вересня - 1 жовтня було урочисто відзначено 750-річчя з дня першої письмової згадки про місто Львів у літописах. 30 вересня до Львова приїхали Президент України Віктор Ющенко з дружиною, Президенти Польщі і Литви Лех Качинський з дружиною і Валдас Адамкус, посли США Вільям Тейлор та Росії Віктор Черномирдін. Президента України Віктора Ющенко супроводжували міністер закордонних справ Борис Тарасюк, міністер культури і туризму Ігор Ліховий, київський міський голова Леонід Черновецький, голова Нацбанку України Володимир Стельмах та ін.

Приїхала також провідник БЮТ Юлія Тимошенко, яка провела прес-конференцію і подарувала Львову стародавній рукопис. Серед почесних гостей були артист та режисер Богдан Ступка, альтист Юрій Башмет, боксер Віталій Кличко, співачка Руслана, режисер Роман Віктюк та інші. Загалом до Львова приїхали делеґації з 27 країн.

30 вересня відбулось відкриття свята у Львівському національному театрі опери і балету ім. С. Крушельницької за участю президентів, концерти Руслани, гуртів „Океан Ельзи", „ТНМК", італійської співачки Інґрід, а також світло-піротехнічне видовище відомого німецького артиста Герта Гофа.

Промовляючи на відкритті свята, Віктор Ющенко зазначив, що хоча для нього немає різниці між містами та реґіонами України, але він вважає, що існує поняття виразного та консолідуючого національного характеру, яким живе Львів. „Я твердо знаю - Україна стане дійсно великою лише тоді, коли переможе найменші симптоми внутрішніх фобій, перестане прислухатися до нав'язаних мітів про східняків та західняків, а буде замість цього говорити з єдиною національною впевненістю. У цьому контексті роля Львова - особлива", - підкреслив Президент.

В. Ющенко зазначив, що, як Президент України, він віддає данину пошани польській та литовській присутності у Львові - „присутності творчого, невід'ємного від нашого життя та сполучного - у взаємній повазі, рівності та пошані перед життям минулого". Зі словами щирої поваги Президент звернувся і до єврейської громади, котра „за давньою правдою відроджує на поприщах Львова свою душу".

„Від імени України я схиляю голову перед кожним львів'янином, котрий віддав своє життя та загинув за незалежність нашої держави - від січового стрілецтва та Української Галицької Армії до воїнів ОУН-УПА. Я висловлюю повагу Президента України перед Українською Греко-Католицькою Церквою, яка формує одну з найважливіших національних опор нашого народу", – сказав Президент.

З вітальними словами на відкритті також виступили Президент Польщі Лех Качинський та Президент Литовської Республіки Валдас Адамкус.

30 вересня Президент України Віктор Ющенко з дружиною Катериною, Президент Республіки Польща Лех Качинський з дружиною Марією та Президент Литовської Республіки Валдас Адамкус взяли участь у покладанні квітів до пам'ятника Михайлові Грушевському.

Прем'єр-міністер України Віктор Янукович також привітав львів'ян з 750-річчям заснування міста. Він відзначив, що Львів – одне з найкрасивіших міст Европи, яке яскраво вирізняється серед інших своєю самобутньою архітектурою, пам'ятками історії та культури. Прем'єр подякував усім жителям Львова – самовідданим і відповідальним професіоналам, чуйним та щирим людям за повсякденну копітку працю, старанність і наполегливість, уміння берегти та примножувати традиції.

1 жовтня міністер внутрішніх справ України Юрій Луценко пригощав львів'ян та гостей міста 900-кілограмовим тортом, а закінчилося свято концертом балканського співака і композитора Горана Бреговіча. Із самого ранку

(Закінчення на стор. 5)

Загальний вид площі Свободи у Львові (2006 р.). *Фото: УНІАН*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Заява Прес-служби МЗС України

КИЇВ. – „Міністерство закордонних справ України не сприймає тону та змісту коментаря Департаменту інформації та преси МЗС РФ, оприлюдненого 27 вересня ц.р., щодо так званої дискримінації російської мови в Україні. Взятий чиновниками від інформаційної політики МЗС РФ повчальний тон, безпідставні звинувачення та неправдива арґументація, яка міститься в коментарі, не можуть розцінюватися інакше, як чергова спроба спекуляцій на мовну тематику і прямого втручання у внутрішні справи нашої держави. Тому ми рішуче відкидаємо звинувачення на адресу центральних органів влади та органів місцевого самоврядування України у начебто примусовому витісненні російської мови з різних сфер громадського життя. Наполягаючи на особливому статусі російської мови в Україні, російські чиновники чомусь не згадують про те, що в Росії є лише одна державна мова - російська. Це закріплено в Конституції РФ, в Законі про державну мову РФ та інших законодавчих актах. Українська мова, у свою чергу, закріплена в Конституції України та у відповідних законодавчих актах нашої держави як державна мова. Тому, відповідаючи на коментар чиновників від інформації, закликаємо російську сторону з повагою ставитися до Конституції і законів України, як це передбачено міжнародним правом і двосторонніми угодами. Вважаємо чергові безпідставні звинувачення деструктивними та закликаємо припинити розігрувати „мовну карту" як методу впливу на внутрішньополітичну ситуацію в нашій державі. Хочемо ще раз наголосити – питання про російську мову в Україні не стоїть на порядку денному українсько-російських взаємин. Це треба раз і назавжди запам'ятати і з цього виходити при розбудові взаємовигідних, рівноправних, партнерських взаємин".

Україна втрачає в оцінюванні

ЖЕНЕВА, Швайцарія. – Україна показала ознаки зниження конкурентоспроможности за останній рік, опустившись з 68 на 78 місце в оцінюванні ґльобального індексу конкурентоспроможности Світового Економічного Форуму. Зростання економіки проґресувало останні кілька років, проте для підтримки такої ситуації необхідно вдатись до гострішої політики для покращення перспектив державних фінансів, сповільнення інфляції та створення розширеного простору з метою вдосконалення інфраструктури країни. Ще важливіше впровадити низку реформ для покращення економіко- правового середовища та інвестиційного клімату. Україна страждає від неефективних прав власности, практики зловживання та корупції на всіх рівнях влади, в т.ч. в судах. І хоча рівень корупції знизився від початку 2004 року, він все ще високий, зважаючи на міжнародні мірила. Країна покращила свої показники в пляні аспектів потенціялу людського капіталу (наприклад, високий рівень вступу в університети), але цього недосить, щоб попередити загалом низький рівень конкурентоспроможності. „Український уряд висловив бажання щодо розгляду своєї потенційної кандидатури для вступу до ЕС. Це несе економічний та політичний зміст. Висловлюються сподівання, що, як в Польщі, Угорщині та інших країнах Центральної та Східньої Европи, це може стати механізмом виправлення на користь кращої політики та модернізації інститутів країни. Без сумніву, Україна належить до Европи. Тепер вона починає йти у напрямку, який приведе до відповідности вимогам для майбутнього членства в ЕС", – сказав 26 вересня Авґусто Лопес-Кларос, головний економіст та голова світової мережі конкурентоспроможности Світового Економічного Форуму. Згідно зі звітом, Швайцарія, Фінляндія та Швеція представляють найбільш конкурентоспроможні економіки в світі. Данія, Сінгапур, Сполучені Штати, Японія, Німеччина, Голяндія та Об'єднане Королівство завершають першу десятку, проте США виявили ознаки найсуттєвішого спаду, оскільки спустились з першого на шосте місце.

З 2007 року почнеться переселення до Росії колишніх громадян СССР

ЛУГАНСЬК. - З 2007 року почнеться здійснення програми переселення до Російської Федерації колишніх громадян Радянського Союзу, які виявили бажання жити у Росії, повідомив 29 вересня у Луганську консул Генерального консульства Росії у Харкові Віталій Богданов на церемонії відкриття консультаційного центру "Содружество" Луганського відділення громадської організації "Русский союз Донбасса". Їх будуть переселяти, зокрема у прикордонні території, інвестиційно привабливі та території з стійким економічним розвитком. Центр створено для надання жителям Луганщини допомоги у вирішенні проблем, пов'язаних з виїздом на проживання до Росії, в отриманні російського громадянства та необхідних юридичних документів з РФ. На презентації зазначалося, що завдяки центрові зменшиться термін необхідних процедур, і громадяни заощадять кошти на поїздки до Харкова у Генконсульство. Це вже другий подібний центр в Україні (перший було відкрито у Запоріжжі). Він також зазначив, що консульство сприятиме праці центру лише інформаційно. На запитання, з якими питаннями українці найчастіше звертаються до консульства, В.Богданов розповів, що, перш за все, це отримання юридичних документів, або нотаріяльні питання, заміна пашпортів, реєстрація шлюбів та отримання громадянства. За його словами, спостерігається тенденція збільшення кількости звернень. Так, якщо у минулому році за три квартали до консульства звернулося 108 осіб, то у поточному році – 150. В.Богданов також спростував чутки про введення візового режиму між Україною та Росією.

Призначено нового прес-секретаря Президента

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 29 вересня призначив своїм новим прес-секретарем Ірину Ванникову. До цього призначення Ірина Ванникова працювала ведучою в телекомпанії „Студія"1+1". „Я тут, тому що я щиро вірю в силу Президента і його здуатність змінити життя на краще", – сказала новий прес-секретар. За словами І. Ванникової, для неї честь приєднатися до президентської команди. Вона висловила впевненість, що, маючи значний досвід праці в "мас-медія", зможе бути корисною на цій новій праці. І. Ванникова пообіцяла продовжувати найкращі традиції співпраці з пресою, закладені її попередницею Іриною Геращенко, якої досвід на цій посаді вважає унікальним і безцінним. І. Ванникова сказала, що на зустрічі з Президентом 29 вересня він поставив перед нею й Президентською прес-службою серію завдань. Зокрема завдання вибудовувати взаємини з пресою чесно, відкрито й активно. У зв'язку з цим І. Ванникова пообіцяла, що часто буде спілкуватися з журналістами. „Я вам процитую Президента: „Щодня говорити про те, що відбувається в цьому будинку", - зазначила І. Ванникова.

Поліпшилася ситуація щодо боротьби з торгівлею людьми

КИЇВ. — 26 вересня учасники Реґіонального форуму „Протидія торгівлі людьми заради безпечної міґрації". Участь у ньому взяли представники неурядових організацій з сімнадцяти країн. Раніше причинами пошуку праці за кордоном була неможливість знайти працю в Україні. Тепер – низький рівень платні всередині держави, відзначили активісти центру „Ла Страда-Україна". Вони назвали задовільним рівень боротьби з торгівцями людьми в Україні. Представниця центру „Ла Страда-Україна" Катерина Левченко наголосила, що поінформованість громадян щодо своїх прав під час найму на працю за кордоном залишається вкрай низькою. Вона наголосила на появі випадків торгівлі людьми не лише за межами, а й всередині України. Жертвами, часто стають незаможні мешканці з сільської місцевости, які шукають праці в містах. Частково запобігти цьому могло б розповсюдження виданого правозахисниками спеціяльного підручника для школярів. Але, як скаржаться представники „Ла Страда-України", наразі їм не вдається порозумітися з міністерством освіти.

Страйк в Стрию

СТРИЙ. — 26 вересня в Стрию Львівської области завершився кількаденний страйк працівників заводу корпорації „Леоні" (Leoni Wiring Systems UA GmbH), проведений у відповідь на сміховинно низькі платні , антисоціяльну політику керівництва заводу та непрозорі схеми виплат преміяльних. Через страйк виробництво продукції на заводі було повністю зупинено. Незважаючи на те, що керівництво заводу в особі генерального директора Вернера Гайлінґера протягом усього часу заперечувало факт страйку та простоїв виробництва, не допускаючи місцевих журналістів на територію підприємства, після чергової екстренної наради, проведеної 26 вересня, було оголошено про перегляд останніх змін до платень. Хоча важко наперед сказати, наскільки ж збільшиться і чи збільшиться взагалі середня платня працівниці в порівнянні зі змінами до заробітної платні, що були введені декілька днів тому. Висліди буде видно у листопаді, коли буде отримано платню за жовтень. І навіть якщо німецька (чи будь-чия) дипломатія і обвела працівників „навколо пальця", повернувши все „на своє", ми маємо прецедент, що залишається історичним фактом для працівників заводу. Нагадування, про те, що навіть без організації працівників, без явних провідників, люди - велика сила, і з нею треба рахуватись!

Припиняється випуск автомобілів „Таврія"

ЗАПОРІЖЖЯ. — З 1 січня 2007 року Запорізький автомобілебудівний завод припиняє випуск автомобілів „Таврія", повідомив 2 жовтня головний конструктор „ЗАЗ" Сергій Вяткін. Тим часом, плянується, що ще якийсь час будуть випускатися автомобілі „Славута". З відходом „Таврії" українським автолюбителям, очевидно, доведеться перейти на авта на клясу вищі: здобувати відносно недорогі „Деу Сенси" з мелітопольськими двигунами або „Ланоси" різних модифікацій. При цьому, керівництво ЗАТ закликає автолюбителів не побоюватися з приводу дефіциту на запчастини „Таврії": центри, які обслуговують ці авта будуть працювати в колишньому режимі.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Конфлікт прем'єра України з Президентом В. Ющенком

КИЇВ. – 26 вересня ускладнилися взаємини прем'єр-міністра України В. Януковича з Президентом В. Ющенком через суперечку з приводу візування президентських указів міністрами і керівником уряду. Сім указів Президента України, виданих у серпні-вересні 2006 року, було завернуто з Секретаріяту Кабінету міністрів України в Секретаріят Президента без скріплення їх підписом прем'єр-міністра України. Перший заступник міністра Кабінету міністрів України - керівник правового керування Кабміну Олександер Лавринович пояснив, що укази повернуті в президентську канцелярію через порушення конституційної процедури їхнього оприлюднення.

У супровідному листі до повернутих указів Секретаріят Кабміну зазначив, що офіційному опри-

(Закінчення на стор. 20)

Пам'ятник жертвам комунізму у Вашінґтоні

На закладенні пам'ятника у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН, Д.К. – 27 вересня ц.р. у Вашінґтоні, Д.К., відбулася історична подія. Члени Фундації Меморіялу жертвам комунізму (ФМЖК) та офіційні гості провели церемонію, присвячену початкові будівництва пам'ятника понад 100 мільйонам жертв комунізму. Пам'ятник буде розташований на розі Масачусетс Авеню, G вулиці та Ню- Джерзі Авеню, через дорогу від Адвокатського центру Джорджтавну та дві вулиці від Юніон Стейшн; з ділянки видно будівлю Капітолію. Комплекс складатиметься з 10-футової копії статуї „Богині Демократії", збудованої китайськими студентами на площі Тянанмень у 1989 році, за основу якої була взята Статуя Свободи. Серед гостей у церемонії взяли участь д-р Лі Едвардс, голова ФМЖК, заступник Державного секретаря США з питань демократії та ґльобальних питань Пола Добрянська, член Конґресу Дейна Рорабахер (Респ.-Каліфорнія), посли України, Литви, Чехії, Болгарії, Тайвану та багатьох інших країн.

У вступному слові д-р Лі Едвардс вказав на історичну важливість цієї події: „Сьогодні ми зібралися, щоб стати свідками справді історичної події – церемонії початку будівництва першого в світі пам'ятника понад 100 мільйонам чоловіків, жінок та дітей, які померли від дій тиранічних комуністичних урядів більш ніж 25 полонених націй потягом 20-го століття." Він подякував усім громадським організаціям, які допомогли у досягненні цієї мети, а також організаціям, урядам та приватним особам, які допомогли фінансувати цей проєкт.

Член Конґресу Дейна Рорабахер, який відіграв дуже важливу ролю у процесі прийняття Конґресом громадського закону 103-199, що уможливив побудову цього пам'ятника, розповів про труднощі, на які він натрапив у цьому процесі. „Я аж не вірю, що ми, нарешті, дійшли до цього дня після такого довгого шляху. [...] На диво, багато членів Конґресу були проти побудови цього пам'ятника. 'Краще побудувати пам'ятник миру, ніж жертвам комунізму',- говорили вони, намагаючись не визнати зла комунізму. Але завдяки наполегливості та вдачі ми змогли досягти нашої цілі. Я дуже гордий тим, що був частиною цього процесу", – сказав конґресмен.

Заступник Державного секретаря США Пола Добрянська у своїй промові сказала, що вона пишається вкладом, який зробила її родина у цю справу. „Я пишаюся внеском мого батька, Посла Лева Добрянського [перший голова ФМЖК та довголітній президент УККА] у цю справу. Заступник Державного секретаря також нагадала, що боротьба проти насильства не завершена, і що п'ята частина плянети ще живе під гнітом комунізму проти волі народу. „Тому я закликаю Вас вшанувати жертв комунізму не тільки цим пам'ятником, а й поновивши нашу посвяту праці для поширення наших демократичних ідеалів". Церемонія також включила в себе офіційний початок будівництва, коли численні офіційні особи почали копати землю церемоніяльними лопатами.

Після церемонії відбулося прийняття в Капітолії, ціллю якого було подякувати усім прибічникам ФМЖК. Декілька членів Конґресу були присутні і висловили свою підтримку меморіялові. Конґресмени Джон Шимкус (Респ.-Іллиной), Тадеуш МакКоттер (Респ.-Меріленд), та Маріо Діаз-Баларт (Респ.-Фльорида) у своїх виступах наголосили на потребі не тільки вшанувати жертв, а й поновити присвяту боротьбі проти тиранії в світі. Численні члени ФМЖК взяли участь у офіційній церемонії початку будівництва пам'ятника. Український Конґресовий Комітет Америки (УККА) був інтеґральною частиною Фундації Меморіялу жертв комунізму, тому що перший голова ФМЖК, Посол Лев Добрянський, був президентом УККА і присвятив багато років праці для побудови пам'ятника.

УНІС

Конґрес...

(Закінчення зі стор. 1)

надає досить підстав для побудови меморіялу жертвам українського Голодомору-геноциду".

16 листопада 2005 року член Конґресу Луї Гомерт виступив з пропозицією розглянути цей законопроєкт, і Палата Представників одноголосно прийняла його. „Відомий історикам як „Жнива розпачу",український Голодомор 1932-1933 був результатом ... надмірних зборів зерна з ціллю невтралізації українського населення, – сказав конґресмен Гомерт під час виступу. – Понад 7 мільйонів людей померли від голоду, коли Росія закрила свій кордон для українців, щоб відрізати їм доступ до продуктів харчування. Спроби США виправити ситуацію були відкинуті сталінським режимом". „Прихильники законопроєкту HR562 – завершив голова Комітету, – сподіваються, що побудова пам'ятника у Дистрикті Колюмбія допоможе повідомити ширший загал про цю подію та вшанує її жертв".

Опісля законопроєкт був переданий до Підкомітету з питань енерґії та природних ресурсів Сенату США, який провів слухання 16 лютого 2006 року. На засіданні головував сенатор Креґ Томас, а усні свідчення були подані Джоном Парсонсом, заступником реґіонального директора з питань землі та ресурсів Служби національних парків (СНП) США. Конґресмен С. Левін, співголова КУК та співспонзор законопроєкту HR562, подав письмові свідчення , як також і Посол України в США Олег Шамшур та Михайло Савків, президент УККА.

Після вступного слова сенатора Томаса, п. Парсонс розпочав своє свідчення, заявивши, що HR562 „повторює ціль меморіялу жертвам комунізму", який плянується побудувати у Вашінґтоні. На жаль, пам'ятник жертвам комунізму є узагальненим і не перелічує страшні трагедії, які довелося пережити окремим націям під гнітом комунізму. На запитання голови Комітету, що думають інші групи про пам'ятник жертвам комунізму, п. Парсонс чесно та правильно відповів: „Мені здається що він [пам'ятник жертвам комунізму] не віддзеркалює всього того, що прагнуть сказати українці".

Інші свідчення перед Підкомітетом також підтверджували, як важливо відкрити пам'ятник жертвам українського Голомомору. Член Конґресу Левін, спонзор законопроєкту, перечислив величезні жертви, які зазнав український народ під час геноциду, та зауважив: „Цей пам'ятник не тільки вшанує жертв цього жахливого періоду в історії, але й служитиме нам всім пригадкою, що ми повинні разом працювати для унеможливлення подібних трагедій в майбутньому. Ця пригадка є особливо важливою в контексті поновлення присвяти свободі та демократії, яке Україна зробила під час Помаранчевої Революції минулого року".

Олег Шамшур підкреслив брутальність українського Голодомору 1932-1933 років. Називаючи геноцид по-українськи Голодомором, Посол України привернув увагу до „беспрецедентної трагедії мого народу, подібної до Голокосту маштабом, жорстокістю та цинізмом виконавців". Дуже виразний у своїй промові, Посол стверди, що „біль та гірка пам'ять Голодомору живуть у майже кожній українській родині; вони і досі крають наші серця". Президент УККА зацитував уривок зі звіту Комісії у справі українського Голоду Конґресу США, яка працювала у 1986 році, і яка зробила висновок, що „Йосиф Сталін та його прибічники скоїли геноцид проти української нації у 1932-1933 роках". У ширшому контексті увічнення пам'яті жертв, Президент УККА М. Савків знову наголосив, що пам'ятник у Вашінґтоні „вияснить справжнє значення поняття „жертви комунізму". Їхня найбільша жертва стала результатом жорстокої ідеології – харчі в якості зброї... Хоча інші нації світу також пережили багато горя, маштаб та жорстокість українського Голодомору і досі не повною мірою відомі світові".

На запитання щодо прийняття резолюції HR562 Сенатом, Посол О. Шамшур заявив: „Відразу після підписання закону Президентом США актуальним завданням стане проведення переговорів зі службою Національних парків США щодо гідного місця у столиці, де буде споруджено пам'ятник. Водночас Посольство України в США розраховує на співпрацю з усією українською громадою у справі визначення найкращої мистецької реалізації цього меморіялу". У свою чергу, президент УККА Михайло Савків зауважив: „Це дуже радісний день для української американської громади. Це був досить довгий шлях, і ми дякуємо обидвом Палатам Конґресу за підтримку цього законопроєкту. Тепер для цілого світу у Вашінґтоні стоятиме пам'ятник жертвам антиукраїнського геноциду 1932-1933 років. Ніколи не забуваймо тих жертв!".

20 квітня 2006 року цей законопроєкт був включений у календар голосування Сенату США, а 29 вересня ц.р., Сенат одноголосно прийняв його. 2 жовтня законопроєкт був представлений на підпис Президентові Джорджеві Бушеві.

УНІС

АМЕРИКА І СВІТ

КНДР закликають не випробовувати атомну зброю

НЮ-ЙОРК. — У світі занепокоєні намірами Північної Кореї провести перші випробування атомної зброї. Генеральний секретар ООН Кофі Анан заявив, що ці пляни ще більше загострять напружену ситуацію в реґіоні. 4 жовтня проблему атомних випробувань у Корейській Народній Демократичній Республіці винесено на порядок денний засідання Ради безпеки ООН. Тим часом США, Европейський союз, Японія і Південна Корея закликали Пхеньян відмовитися від випробувань атомної зброї, назвавши ці пляни провокативними й неприпустимими.

Південнокореєць Бан Кі Мун — фаворит на посаду Генсека ООН

НЮ-ЙОРК. — Міністер закордонних справ Південної Кореї Бан Кі Мун має найбільші можливості стати наступником Кофі Анана на посаді Генерального секретаря ООН. 3 жовтня пройшло чергове пробне голосування за кандидатів на посаду Генерального секретаря. Воно показало, що Бан Кі Мун отримав довіру усіх п'яти постійних членів Ради безпеки ООН. Це означає, що представник Південної Кореї залишається можливим на наступництво Кофі Анана з наступного року. Тим часом Бан Кі Мун заявив того ж дня у Сеулі про свою впевненість у тому, що йому вдасться подолати прірву, що постала між США та Організацією Об'єднаних Націй. „США є дуже важливим членом

У США шукають мотиви убивства школярок

НІКЕЛ МАЙНС, Па. — Поліція американського штату Пенсильванія намагається з'ясувати мотиви нападника, який застрелив п'ятьох школярок і важко поранив ще п'ятьох - після того, як захопив сільську початкову школу. Школа належить християнській громаді Аміш, представники якої не визнають новітніх технологій та сучасного світу. Нападник Чарльс Карл Робертс звільнив жінок та хлопчиків і залишив дівчаток від 6 до 13 років, яких зв'язав і вбивав пострілами в голову. Доки поліція увірвалася в будівлю, п'ять загинуло, а нападник застрелився. Поліція вивчає передсмертну записку 32-річного нападника, який був батьком трьох дітей, і вважає, що його дії були помстою за якісь події, що сталися приблизно 20 років тому.

Колишня НДР наздожене в економіці Західню Німеччину за 40 років

КІЛЬ, Німеччина. — 3 жовтня Німеччина відзначила національне свято – День Єдности. Центральні урочистості у зв'язку з 16-ою річницею воз'єднання країни відбулися у Кілі на Балтійському узбережжі. Незважаючи на те, що кордону між Західньою та Східньою Німеччиною немає вже 16 років, наслідки розділу країни досі відчуваються дуже гостро. Зокрема це стосується проблеми безробіття – на території колишньої НДР її рівень перевищує 17 відсотків, тоді як на Заході складає менше 9 відсотків. За оцінками німецького Інституту економічних досліджень, для того, щоб Східній Німеччині наздогнати за економічними показниками Західню, необхідно ще з ззВами40 років. А покищо, за вислідами соціологічних опитувань, 74 відсотки жителів колишньої НДР відчувають себе в об'єднаній Німеччині людьми другого сорту.

Вчені прирівняли переїдання до наркоманії

НЮ-ЙОРК. — Дослідження, яке провели співробітники Національної лябораторії Брукгейвену в Ню-Йорку, довело глибоку аналогію між непомірністю в їжі і наркотичною залежністю. За даними вчених, у деяких людей у формуванні потягу до їжі беруть участь ті ж самі зони головного мозку, які активізуються у наркоманів під час „ломки". У дослідженні взяли участь 7 добровольців, які страждають на крайній ступінь ожиріння. Їм були встановлені електронні стимулятори шлунку – пристрої, які здатні через блукаючий нерв посилати в головний мозок сиґнали про насичення. Дію сиґналів про насичення на працю мозку учасників оцінювали за допомогою позитронно-емісійної томоґрафії. Ця методика дослідження дозволяє вченим завважувати збільшення швидкости метаболічних процесів у тканинах мозку, що є ознакою збільшення активности тих чи інших його відділів. На думку вчених, висліди експерименту пояснюють, чому боротьба з надмірною вагою і ожирінням виявляється непосильним завданням для більшости пацієнтів. „Тепер ми точно знаємо, що у формуванні схильности до переїдання беруть участь емоційні і коґнітивні функції. Саме мозок здатний маніпулювати нашим тілом, а не навпаки", - зазначає координатор дослідницького проєкту. Висліди дослідження свідчать також про те, що в боротьбі з епідемією ожиріння, яка розповсюджується світом, не може бути простих рішень.

Кондоліза Райс — в турне на Близькому Сході

ВАШИНГТОН. Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс вперше з часу воєнних дій у Ліване здійснює турне Близьким Сходом. Вона відвідує Савдійську Арабію, Єгипет, Ізраїль і Палестину. К. Райс має намір допомогти зрушити миротворчий процес на Близькому Сході з мертвої точки.

В Угорщині — перемога за 'помаранчевими'

БУДАПЕШТ, Угорщина. — Попередні висліди місцевих виборів в Угорщині свідчать про суттєву перемогу опозиційної консервативної партії „Фідес", яка, однак, не здобула пПеремоги у столиці Будапешті. Мапа Угорщини тепер помаранчева, кольору партії „Фідес", з лише невеликими частинами червоного кольору соціялістів та блакитного - лібералів. Виглядає, електорат вирішив покарати уряд за непопулярні економічні реформи. 19 міст із 23 вже під контролею партії „Фідес". Водночас „Фідес" каже, що столицю не можна вже вважати ліберальним містом. Провідник партії Віктор Орбан назвав вибори в країні референдумом щодо долі урядової Соціялістичної партії, однак, прем'єр-міністер Ференц Дюрчань відмовився подати у відставку. Раніше він визнав, що брехав відносно стану економіки Угорщини, однак, заявив, що залишиться при владі. Президент Угорщини неформально закликав заступників чинного прем'єра замінити його на посаді голови кабінету.

До США їдуть Нобелівські нагороди з медицини та фізики

СТОКГОЛЬМ, Швеція. - У столиці Швеції 2 жовтня оголошені імена лавреатів Нобелівської нагороди у галузі фізіології та медицині за 2006 рік. Ними стали американці Ендрю Файр (народився в 1959 р.) з Масачусетського технологічного інституту, і Креґ Мело (народився в 1960 р.) з Гарвардського університету. Нагороду присуджено вченим за відкриття „інтерференції РНК" - загального для всіх клітин захисного механізму, за допомогою якого вони долають атаки вірусних РНК. У 2005 лавреатами Нобелівської нагороди у галузі фізіології й медицини стали австралійські науковці Бері Маршал і Робін Ворен. Нагорода присуджена їм за відкриття бактерій, що викликають виразкову хворобу. Нобелівська премія вручається з 1901 року. Традиційно церемонія нагородження лавреатів проходить у день смерти Альфреда Нобеля - 10 грудня. Розмір грошової винагороди становить 10 млн. шведських крон (1.36 млн. дол. США). Усі нагороди вручаються в Стокгольмі, за винятком Нагороди миру, церемонія вручення якої проходить в Осло. Лавреатами Нобелівської нагороди з фізики також стали американці . Нобелівська нагорода з фізики за 2006 рік присуджена американським ученим Джорджеві Смитові і Джону Мазерові „за працю, що дозволяє прослідкувати розвиток Всесвіту".

За матеріялами ЗМІ

Президент України вітає астронавтку

Шановна пані Стефанишин-Пайпер!

Прийміть мої щирі вітання з нагоди Вашого першого польоту у складі екіпажу американського космічного корабля „Атлантіс". З великою гордістю в Україні сприйняли звістку про політ у космос першої жінки українського походження. Переконаний, що важливі завдання, які Вам довелося виконувати на космічній орбіті, будуть гідним внеском у розвиток міжнародної космічної галузі. Щиро бажаю Вам міцного здоров'я, щастя, невичерпної енергії та нових звершень. Буду радий з Вами зустрітися під час Вашого перебування в Україні.

Віктор Ющенко
14 вересня 2006 р.
м.Київ

Гайді Стефанишин-Пайпер відвідає Україну

Американська астронавтка українського походження Гайдемарі Стефанишин-Пайпер має намір відвідати Україну, де мешкають два брати і дві сестри її батька. Покищо вона набирається сил після виснажливого лету. Залога „Атлантіса", членкою якої вона була, доставила на міжнародну космічну станцію другий комплект сонячних батарей і уловлювачів сонячної енергії, а також новий з'єднувальний бльок, за допомогою якого здійснюється з`єднання частин станції. Астронавти встановили 17-тонну конструкцію з бльоку і батарей. 23 вересня Гайдемарі Стефанишин-Пайпер під час виголошення своєї урочистої промови на авіобазі „Елінгтон Філд", що у Гюстоні, двічі непритомніла. Вона відчула себе погано через реакліматизацію, повідомили представники американського аерокосмічного аґентства. Співробітники НАСА та інші члени залоги допомогли їй сісти на підлогу, після чого Гайдемарі продовжила промову. Коли астронавтка вдруге відчула себе погано, їй допомогли залишити приміщення. Зараз 43-річна американка українського походження Стефанишин-Пайпер почувається добре.

Грузія звинувачує Росію у шпигунстві

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. — Під контролю Організації з питань безпеки та співробітництва в Европі, Грузія 2 жовтня передала чотирьох російських офіцерів - полковника, двох підполковників і майора, звинувачених урядом Грузії у шпигунстві на користь Росії, А Росія тим часом припинила транспортні перевезення та грошові перекази до Грузії.

Президент Грузії Михаїл Саакашвілі заявив, що не сприймає серйозно заяви російських офіційних осіб, які просто демонструють сили з боку Росії: „Ми чули деякі заяви, по-перше, - що припинять виведення своїх військ, потім вони сказали, що почали якісь навчання на північному Кавказі, але я думаю, це були більше заяви, аніж факти".

Росія у відповідь висловила обурення з приводу арешту 27 вересня в Грузії чотирьох російських офіцерів, і стосунки між країнами значно загострилось після цього арешту. Крім того, Росія та деякі її посадовці зробили декілька погрозливих заяв, включно з натяками на війну а МЗС Росії відкликало для консультацій до Москви посла РФ в Тбілісі Вячеслава Коваленка, та інших своїх дипломатів та їхні родини з Тбілісі , а також евакуйовано співробітників російських установ у Грузії і членів їхніх сімей.

Російський міністер закордонних справ Сергій Лавров назвав дії грузинської влади провокацією і заявив, що Росія вимагатиме розглянути арешт чотирьох своїх офіцерів у Тбілісі на засіданні Ради безпеки ООН. Водночас голова Ради Федерації РФ Сергій Миронов заявив, що дії грузинської влади можуть призвести до війни. За його словами, в історії аналогічні напади шпіономанії вже ставали етапом підготування держави до розв`язування воєнних дій. Міністер внутрішніх справ Грузії Вано Мерабішвілі 28 вересня заявив, що заарештовані росіяни разом з десятьма грузинами входили до шпигунського угрупування, яке планувало здійснити маштабну диверсію. В Грузії оприлюднено відеозапис, на якому заарештовані російські офіцери обговорюють з громадянами Грузії військові об'єкти і дають їм гроші.

Президент Росії Володимир Путін звинуватив Грузію у держав-

(Закінчення на стор. 28)

Львову, давній столиці Галичини – 750 років

Собор св. Юра

Провідник БЮТ Юлія Тимошенко та депутат Верховної ради від БЮТ Андрій Шкіль під час зустрічі з мешканцями Львова 30 вересня.

Львову...

(Закінчення зі стор. 1)

торт виставили на вулиці біля пам’ятника Тарасові Шевченку. Кремово-бісквітний торт довжиною 30 метрів – помаранчевого кольору, прикрашений революційною символікою.

Під час свята всі присутні отримали подарунки: кульки, прапорці та значки. Виготовлено паперові пакети зі святковою емблемою, в яких гостям міста вручали подарунки від торгової марки „Світоч“ і „Львівського пива“. У дні свята у Львові відбулося багато інших цікавих імпрез. Міжнародний театральний фестиваль „Золотий Лев-2006”почався 29 вересня і тривав до 5 жовтня. Чимало вистав були вуличними. На центральній площі Львова відбулася акція „Волонтери запрошують на День міста”, під час якої майже три сотні добровольців, які допомагали в організації та проведенні Дня міста, створили „живий ланцюг” у формі цифри 750.

За матеріялами ЗМІ
Фото: УНІАН, архів „Свободи„

Лев біля Музею українського мистецтва

Руслана Лижичко розрізує святковий торт для дітей з шкіл-інтернатів 30 вересня.

Зліва: Президент України Віктор Ющенко, Президент Польщі Лех Качинський, Президент Литви Валдас Адамкус на відкритті свята у Львові 30 вересня.

Оперний театр у Львові під час світлового видовища режисера-постановника Герта Гофа 30 вересня. В Україні подібне видовище проводилося вперше.

Тривожні новини від північного сусіда

Варто переглянути короткий ланцюг повідомлень останнього часу, які надходять до редакції „Свободи" з Росії і стосуються України. 20 вересня депутатам Державної думи Росії роздали секретну доповідь експертів про „підступи Заходу", спрямовані на послаблення російської державности. Експерти розвінчують у цих доповідях можливість „Помаранчевої революції" в Росії. В принципі вони підтверджують одну загальновідому річ: в тактичному пляні Росія зараз докладає багато зусиль, причому цілком професійно, використовуючи всі важелі впливу, які вона має всередині України, для поновлення домінування над українською політикою і, що не менш важливо, а може, і більш важливо сьогодні, над українською економікою. Провідною площиною є, безумовно, нафтогазотранспортна мережа, а також українські залізниці і багато інших об'єктів економічної інфраструктури держави. За усіма зусиллями відчутна стратегічна ціль – російські імперські марення, для яких Україна є ключовим пунктом.

Власне, ніхто в Росії вже не ставить під сумнів те, що от незалежна Україна далі існуватиме. Але чи це буде европейська держава Україна, чи це буде ще одне „государство" Україна, де живе той самий народ, який, на думку росіян, має реґіональні особливості, але в цілому має спільну з росіянами культуру, історію і ментальність? Саме за таке „государство" Росія й бореться.

Щоб зрозуміти, як саме розгортається ця боротьба, треба звернути увагу передовсім на сферу озброєнь. Всупереч угодам 1992 року про скорочення тактичної ядерної зброї в Росії – її не знищено. Нещодавно навіть проведено нові випробування. Здійснюються специфічна інформаційна політика, економічний тиск, насаджування російських пріоритетів в культурі і письменстві.

Безумовно, це лише ланки одного ланцюга. Цей ланцюг спрямовується проти України з 1991 року, тобто вже налічує 15 років. З моменту набуття Україною незалежности політика Росії стосовно України - незмінна, імперська. Складовою політики Росії є також вплив через політиків України, формування відповідної для Росії зовнішньої політики України через тих, хто тут при владі. Причому Росія в цьому напрямку діє не лише через українських політиків, а й через деяких европейських політиків: російська дипломатія і російські спецслужби були завжди достатньо професійними.

Окрім активних спроб московської влади зберегти свій багатолітній, власне – багатовіковий вплив на Україну, звичне імперське економічно-політичне панування, бачимо дуже складну етнічно-демографічну ситуацію в Росії, і ця ситуація з кожним роком погіршується в геометричній прогресії. Структура населення Росії змінюється карколомно. Росіян або російськомовного слов'янського, европейського населення вже сьогодні менше половини. Через 15-20 років їх уже буде менше третини. Про це в Росії ніхто не хоче вголос говорити, тому що тема дуже болюча, але демографам і політикам зрозуміло, що українці перш за все потрібні Росії, щоб у демографічному розумінні вона не перетворилася на азіятську державу.

Саме тому з боку Росії бачимо бажання діяти на постсовєтському просторі в старому імперському дусі, особливо – в українському напрямі. І саме тому нема для України іншого способу запевнити свій державний суверенітет, як тільки повновартісне організаційне входження в европейські економічні і оборонні структури. Залишитися формально позаблоковою, як до цього закликає дехто з українських політиків і державних діячів, зокрема перший Президент Леонід Кравчук, – це для України значить опинитися абсолютно беззахисною перед Росією і її нестримними великодержавними потягненнями. Іншими словами – це значить смертельно ризикувати долею України.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор - Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про таки моє місто Львів

Ні, справді важко було б заперечувати оце ствердження, що Львів – таки дуже моє місто, в якому не тільки припав мій прихід на цей світ – але з яким в'яже мене ніколи не минаючий сантимент, найкращі життєві переживання і це почуття, яке не можна нічим пояснити чи виправдати, – що це моє родинне і таке близьке серцю місто.

Сьогодні, коли святкуємо 750-річчя цього „мого міста", відзначаючи його на різні публічні та величаві способи – для мене „Львів – це Львів", як пишуть у піснях і сантиментальних споминах. Львів – це місто, яке сниться у найкращих снах, які можна мати у далеких, чужих сторонах. Львів – це слово, що викликає завжди приспішене биття серця і якусь внутрішню сльозинку, яку не хочеться ясно показувати, ані про неї говорити публічно.

Львів – це стежинки Стрийського парку, якими стільки разів проходжувались з рукою в руці когось серцю близького. Львів – це незабутня Святоюрська гора, яку завжди віталося з подивом та пошаною. Львів – це Ринок з його завжди привітливими фонтанами, і вкінці для мене найближчий серцю Львів – це романтична будівля з вежичкою при вулиці колись Потоцького 21, в якій провелося найкращі роки молодости, а з ним і щастя... Як вже і ведеться у життєвих споминах – людина звичайно згадує все, що було у неї найкраще, а позбувається з пам'яті поганих та непривітливих переживань. А було їх у житті, як і цілого мого покоління, багацько і досхочу.

Але тепер хочеться згадувати тільки це, що було гарне, або таким гарним залишилося саме завдяки віддалі часу та простору. Ні, мене ніяк не приваблюють усі позитивні та прихильні оцінки „мого міста", від яких чомусь саме тепер роїться у нашій пресі. Чи є на це якась поважна причина, що нам, стороннім, невідома? Не знаю. Але для мене Львів – це дуже близьке серцю родинне місто, з яким залишаються назавжди найкращі спомини життя і буття.

Для мене Львів – це особливо тепла родинна хата Федаків, при колишній вулиці Сикстуській 48, Львів – це велична гора св. Юра, де можна було бачити і подивляти незабутню постать Митрополита Андрея Шептицького, це прегарний вид на театральну площу з Оперним театром на овиді, і це романтичний Стрийський парк, з яким пов'язані найкращі спомини мандрівок удвоє...

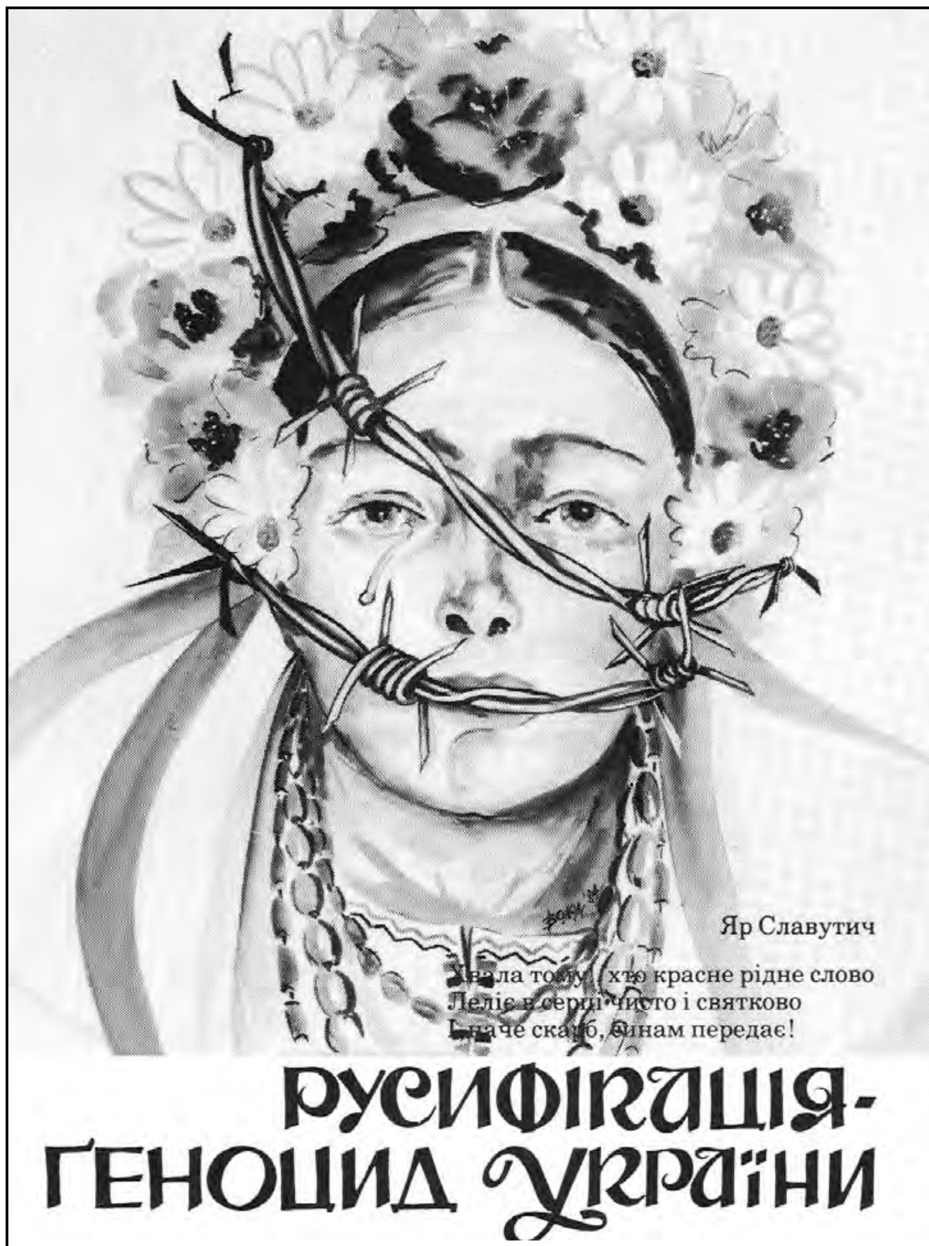
Як добре, що з роками розпливаються у споминах роки війни, совєтських ревізій, гуку гармат і прощань із незабутнім родинним домом. Залишається зате назавжди спогад про оцей Львів – моє родинне місто, з Високим Замком на овиді і близькою серцю Святоюрською горою, на якій зарисовується постать незабутнього Митрополита Андрея.

Людська пам'ять таки є дуже добряча...

О-КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Минуло більше чверті століття

Невеличкій патріотичній громаді при Українській греко-католицькій парафії вдалося відшукати картину св. п. мистця з Канади Володимира Беднарського, ще з часів брежнєвського застою – 1978 року. Тоді ця картина стала дуже поширеним та динамічним бойовим прапором у нашій діяспорі. І, на жаль, вона так боляче й точно змальовує й теперішнє становище нашої мови, що можна й треба нею знов користуватися. Цей наш задум вітає вдова покійного мистця.

Отже, цю відбитку ми роздаємо всім, хто бажає, із проханням вкладати її у приватні листи в Україну. Пересилаємо відбитку і до „Свободи" з проханням, розтиражовувати її якнайширше.

Ми віримо, що цей наш скромний почин зворушить не одного „непевного українця" та дасть поштовх до ширших громадських акцій на захист державної української мови.

Леся Храплива-Щур,
Канада

Дітям вуглекопів – українську мову!

Без мови немає нації. Українці повинні серйозно подумати про те, щоб не розколоти Україну на схід і захід. Тепер є можливість від першої кляси в усіх школах держави усі предмети викладати українською мовою. Якщо такий крок не буде зроблений, то буде загибель України.

Вже пізно вчити вуглекопа на Донбасі української мови, але його дітей і внуків можна навчити. Донбас – це серце індустріяльної України, а ми не можемо віддати своє серце, бо без серця немає життя. Донбас мусить відчувати, що він є частиною держави.

Кожний державний урядовець повинен говорити державною українською мовою. Варто пригадати, що колишній Президент Л. Кучма не умів говорити по-українськи, але вивчив мову і всі його промови були українською мовою.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Треба писати правду

Під час Другої світової війни сталось кілька випадків, коли ворог цілеспрямовано знищував цілі населені пункти разом з мирними жителями. Це – Орадур у Франції, Лідіце – в Чехії. Українцям болить Копище. Олевського району на Житомирщині. 13 липня 1943 року німці увійшли в село. Щоб селяни не поховались, не повтікали, жителям повідомили, що будуть видавати сіль, сірники, мило. Це були дуже потрібні товари, які неможливо було дістати в роки війни, тому зібрались всі – старі, малі, жінки, чоловіки. Коли всі зійшлись в одному місці, їх оточили і почали заганяти в приміщення. А потім підпалили село. Матері самі бігали в палаючі будинки, щоб рятувати дітей. Але гинули всі разом. Вирішив порівняти цю трагедію з подіями в Лідіці та Орадурі. І в „Большой советской енциклопедії", і в „Українській радянській енциклопедії", і в енциклопедичних словниках знайшов потрібні матеріяли.

10 червня 1942 року за вбивство протектора Чехословаччини Р. Гейдріха німці розстріляли в Лідіце чоловіків старше 15 років, а решту жителів кинули до концтаборів. Всього розстріляно 192 чоловіків. В Орадурі розстріляли близько тисячі французів. А що сказано про трагедію в Копищі? В енциклопедичних довідниках про страшну трагедію немає жодного слова! Тільки в „Історії міст і сіл Української РСР. Житомирська область" написано, що в Копищах спалено живцем 2887 жителів. Згоріли 360 будинків. Коли б про трагедію в Копищі не згадали чехи і французи, це можна було б якось пояснити. Коли ж це замовчують українські та радянські енциклопедисти, це зрозуміти неможливо.

Інший приклад. У 1918 році в незалежну Україну посунуло з Росії вороги незалежности України 4–6 тисяч загарбників. На захист Києва змогли зібрати тільки старших гімназистів та студентів у кількості 600 осіб. Сили були нерівні. Під станцією Крути стався бій. Регулярні, більшовицькі сили Росії перемогли. Полонених студентів катували і розстріляли. А що про це написали в „Історії міст і сіл Української УРС. Чернігівська область" (стор. 465)? „У січні 1918 року харківські, московські, петроградські та інші червоногвардійські загони, поспішаючи на допомогу повсталим трудящим Києва, у дводенному бою під селом розгромили добірні війська контрреволюційної Центральної ради".

Невеличка група молодих ненавчених українців стали під пером наших істориків „добірними військами". Чи будуть поважати у світі нашу країну, якщо українські історики не поважають своїх мучеників?

Гарій Макаренко,
Житомир

Ще одна фатальна помилка

У статті „Україна: крок від старої кризи? Чи крок назустріч новій?" (*„Свобода, ч. 31*) Петро Часто реально прогнозує майбутнє України, правдиво пише про політичну ситуацію, створену в Верховній Раді коаліцією політичних партій – соціялістів, комуністів та новітню Партію Реґіонів з Донецька, де російське населення реґіону, коли були президентські вибори, називало В. Ющенка „фашист, націоналіст, бандера і т. д.". Подібне було у 1918–1919 роках, коли уряд Гетьмана Скоропадського, його політичний престиж були в розквіті і ця політична ситуація бентежила уряд Леніна-Троцького. Ленін дав інструкцію соціялістові В. Виниченкові, довіреному дорадникові С. Петлюрі, щоб вони організували серед темної маси повстання. І вони це виконали, що примусило уряд Гетьмана податися до відставки. С. Петлюра здав свою армію в полон до диктатора Й. Пілсудського і там вся українська армія вимерла з голоду. Ленін пильно за цим слідкував і невідкладно виконував свій плян окупації столиці України, яку Муравйов окупував без бою.

Тепер В. Ющенко своєю некомпетентністю і неефективністю створив таку ж кризову ситуацію і політичний хаос в Україні. В. Ющенко призначив на прем'єр-міністра України колишнього кримінальника В. Януковича. Коли в Криму зустрічали Януковича, то кричали, що Янукович є наш дійсний президент, геть Ющенка з посади! Це є доказ того, що Помаранчева революція рівняється нулю, що обдурено тих людей, які стояли на морозі голодні й босі. Тепер можна чекати другого Муравйова, яким буде Путін з КҐБ.

Іван П. Філімончук,
Гилсборо, Н. Дж.

Родина Сахаруків показала нам Америку

Звертаються до Вас учні випускної кляси Бучацької гімназії ім. В. Гнатюка Тернопільської области з приводу нашої місячної поїздки до Америки. У квітні цього року за кошти нашої землячки, нині вчительки фізики у приватній школі у місті Савт Гемілтон, Масачусетс, Єви Гамерської-Сахарук наша група з чотирьох гімназистів була вже третьою. До нас у попередні роки відбулись ще дві тури старшокласників. В програмі: відвіду вання школи разом з американськими однолітками, проживання у сім'ях, відвідування визначних місць США.

Дівчата з Бучача у Бостоні

Ми багато чого навчились у Сполучених Штатах, побачили на прикладі сім'ї Сахаруків, як треба любити Україну – щиро, непоказово, жити для неї і думати про неї. До своєї жертовної справи пані Єва залучає сім'ю, дочку Ніну, директора, вчителів, батьків учнів.

Обіцяємо, що побачене у майбутньому впровадимо на рідній землі. Дороговказом для нас стануть слова Єви Сахарук: „Я вас запросила, щоб ви побудували Америку на нашій багатостраждальній землі". Хочемо висловити щиру подяку Єві Гамерській-Сахарук і Сергієві Сахаруку, сім'ї Андерсон – дочки Сахаруків, директорові і вчителям, учням „Пінгрі Скул", усім сім'ям, в яких ми проживали, всім українцям і громадянам США, які створювали належні умови для нашого перебування у цій благословенній державі.

Наталя Кріцак,
Мар'яна Матвієнко,
Галина Пилипів, Юлія Юровська,
Бучач, Тернопільської области

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Перше засідання новообрана Екзекутиви

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Новообраний Екзекутивний комітет Українського Народного Союзу провів своє перше засідання у п’ятницю, 15 вересня, у приміщенні Головної канцелярії УНСоюзу в Парсипані, Н. Дж. У ньому взяли участь Стефан Качарай – президент, Зенон Голубець – перший заступник президента, Михайло Козюпа – другий заступник президента, Мирон Ґрох – директор для Канади, Христина Е. Козак – головний секретар і Рома Лісович – скарбник. З огляду на непередбачені обставини, у засіданні не взяв участи жоден з членів Контрольної комісії.

Стефан Качарай, відкриваючи засідання, привітав новообраних членів Екзекутивного комітету, побажав усім всього добра у наступних чотирьох роках і висловив своє бажання плідно працювати з усіма членами Головного уряду.

Хвилиною мовчання вшановано пам’ять усіх урядовців, секретарів відділів і членів, які відійшли від нас.

Новообрані члени Екзекутивного комітету не звітували, бо звітовий період охоплював перших шість місяців 2006 року. Президент, головний секретар і скарбник подали короткий огляд звітів. Розглянуто майбутні пляни УНСоюзу. Подробиці і дискусії відкладено на наступний день, на спеціяльну сесію Головного уряду. Це є конвенційний рік, і спеціяльна сесія відбулася у суботу і неділю 16–17 вересня на Союзівці, де пляни було представлено у цілості.

Христина Е. Козак,
головний секретар

Зліва: Рома Лісович, Мирон Ґрох, Стефан Качарай, Михайло Козюпа, Зенон Голубець, Христина Козак 16 вересня на Союзівці.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
повідомляє, що

ОСІННІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ
Округи Філядельфії

— відбудуться —

в неділю, 22 жовтня 2006 р., о год.1:30 по пол.

в приміщенні ЗУАДК-у

1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного комітету, конвенційні делеґати та по два делеґати наступних відділів:

10, 83, 116, 153, 162, 163, 173, 216, 239, 245, 247, 339, 362, 397

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Василь Шеремета – контролер УНС
Павло Принько – радний УНС
Евген Серба – радний УНС

За Управу Округи:

Стефан Гавриш – голова
Уляна Процюк – секретар
Павло Принько – касир

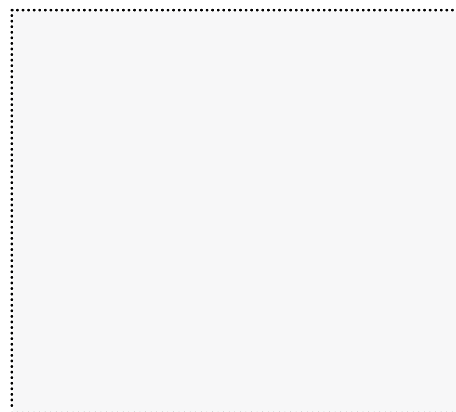
Нові члени УНСоюзу

Амілія-Катерина і Роман Колінс, діти Гелени Колінс і Бориса-Юрія Когута з Вудленд Гілс, Каліфорнія - нові члени 450-го Пластового Відділу УНСоюзу. Забезпечила їх тітка, членка 450-го Відділу д-р Таїса Гайдукевич-Гайдук.

Андрій Іван Гайдукевич-мол., син д-рів Таїси-Уляни та Андрія-Івана Гайдукевичів-Гайдуки з Ранчо Міраж у Каліфорнії, -новий член 450-го Пластового Відділу УНСоюзу. Свого сина збезпечила мама, членка Відділу.

Український фестиваль у Конектикаті

39-ий Український фестиваль штату Коннектикату, відбувся в неділю 10 вересня ц. р. в семінарії св. Василія Великого в Стемфорді.

На фото (зліва): Ґлорія Горбата, член Голоовного уряду УНСоюзу, головний секретар 414-го Відділу у Ню-Гейвені та кореспондент-секретар Українського фестивалю – Петро Гаврилів, головний секретар 253-го Відділу у Ладлов, Масачусетс та Стефан Вельгаш, голова Північної Округи Ню-Джерзі УНСоюзу та працівник головної канцелярії з Фінансового відділу. При столі УНСоюзової інформаційної вистави.

Львову, давній столиці Галичини – 750 років

Президент України В. Ющенко на святі

Домінканський костел

Львів (латинське Leopolis, польське Lwow, німецьке Lemberg) – історична столиця Галичини і Західньої України, другий після Києва культурний, політичний і релігійний центр України, найбільше місто українського Заходу, за населенням – шосте в країні.

Заснував Львів поблизу знищеного татарами Звенигорода, наприкінці 40-их або на початку 50-их років XIII ст., князь Данило, назвавши Львовом – на честь свого сина Лева.

Першу історичну згадку про Львів знаходимо в Галицько-Волинському літописі 1256 року, однак, слідів княжої доби збереглося мало.

У 1260-их роках, за князювання Лева, Львів став столицею Галицько-Волинської держави і в період занепаду Києва набув загальноукраїнського значення, слугував мостом між Україною і Заходом.

В княжі часи населення Львова обмежувалося двома-трьома тисячами мешканців: це були, крім українців, німці, вірмени, татари, караїми, угорці і євреї. З тих часів дотепер збереглися назви вулиць: Вірменська, Татарська, єврейський цвинтар „Старе окопище". Княжий Львів мав 13 православних (з них три вірменські) і дві католицькі церкви.

З нападів на Львів польського короля Казиміра (в 1340 і 1349 рр.) почався занепад Галицько-Волинської держави. До 1432 року Львів залишався столицею окремої, з'єднаної з Польщею країни – Regnum Russiae, з власним гербом (левом) своїми грішми і адміністрацією, заснованою ще за княжих часів. В 1356 р. король Казимир надав Львову Маґдебурзьке право, що привабило до міста багато нових німецьких колоністів – ремісників і купців.

В другій половині XIV ст. центр Львова зміщується в долину Полтви, виникає система укріплень з двома замками – Низьким і Високим, і двома брамами – Краківською та Галицькою.

До кінця XV ст. Львів, у зв'язку з напливом колоністів, уже мав німецький характер, німецька мова стала урядовою в міській управі. З початком XVI ст. починається активна полонізація Львова. Українці, проте, далі становлять більшість лише в передмістях, оскільки Маґдебурзьким правом могли користуватися тільки католики. З тих часів збереглася назва вулиці – Руська. Щоб протидіяти тисковi польської і римо-католицької верхівки, при православних церквах виникають Братства. Найвпливовіше з них, Успенське, в 1586 році дістало від антіохійського патріярха Йоакима право ставропігії, тобто церковної автономії.

XVII ст. для Львова – період упадку, зокрема пов'язаний з воєнними подіями, татарськими нападами, облогою війська Б. Хмельницького.

Від 1772-го до 1918 р. Львів, як столиця Коронного Краю Галичини і Володимирії, перебував під Австро–Угорщиною, відповідно знову зросли німецькі впливи, але також почався інтенсивний розвиток міста. Якщо в 1776 році в ньому мешкало 29,550 осіб, то вже в 1857 р. – майже 70,000. Львів розбудовується на дільниці – Галицьку, Краківську, Жовківську, Личаківську, Середмістя, Новий Світ.

За Австро-Угорщини Галичина відроджує своє глибинне українство: від „Руської Трійці" до заснованого в 1784 році цісарем Йосифом II Львівського університету, до Наукового товариства ім. Т. Шевченка, Музичного інституту ім. М. Лисенка, „Просвіти" і театру „Бесіда".

Львів протягом XIX ст. був також політичним і культурним центром поляків, які, користуючись привілейованим в Автро-Угорщині становищем, душили все, що належало до українського національного життя. Після закінчення Першої світової війни і розпаду Австро-Угорської імперії Львів опинився в полум'ї боротьби між українцями і поляками, і Перше листопада 1918 року ввійшло в нашу історію як революційний Зрив, у висліді якого було проголошено незалежну Західньо–Українську Народну Републіку зі столицею у Львові.

Між Першою і Другою світовими війнами Галичина і Волинь перебували під Польщею, Львів понизився до значення одного з польських воєводств, перестав бути українським П'ємонтом, яким сприймався за Австро–Угорщини. Однак, протягом усього цього двадцятиріччя Львів був головним центром організованого українського опору польській окупації.

У вересні 1939 року, в результаті таємного договору між сталінською Москвою і гітлерівським Берліном, Німеччина загарбала Польщу, а совєти окупували Західню Україну, перетворивши Львів в адміністративний центр однієї з новостворених областей УССР.

Напад Німеччини на СССР у червні 1941 року зумовив трирічну німецьку окупацію Львова, коли він став центром дистрикту „Галичина". Тоді ж він був і найважливішим осередком українського національно-визвольного руху, який дістав своє остаточне оформлення в організуванні Української Повстанської Армії.

По війні совєтські окупанти Львова взялися методично знищувати все, що свідчило про місто як про історичний центр українського національного і релігійного життя, почавши від знищення Української Греко-Католицької Церкви.

За 15 років незалежности Української держави Львів помалу, з великими організаційними і фінансовими труднощами, повертає собі найхарактерніші історичні риси, реставруючи старовинні пам'ятки культури, архітектури. Найдавнішими з них є мури церкви св. Миколая, заснованої князем Левом у XIII ст., і святоюрський дзвін Димитрія з 1341 року.

До пам'яток історії і культури Львова належать церква св. Юра, яка від квітня 1991 року знову стала центром УГКЦ, Успенська церква, каплиця Трьох святителів, вежа Корнякта, каплиця Боїмів, Вірменський собор, костели Бернардинів, св. Лазаря, Марії Маґдалини, св. Войтіха, св. Софії, синагога Золотої Рожі. Самобутність Львову великою мірою додає Ратуша, вхід до якої стережуть два леви, площа Ринок з фонтанами- скульптурами Нептуна, Адоніса, Діяни і Амфітрити.

Одним з найзеленіших міст в Европі Львів роблять парки: Стрийський, Високий замок, ім. І. Франка, ім. Б. Хмельницького, Личаківський, Погулянка та інші. Характер парків мають надзвичайно багаті на надгробні скульптури Личаківський і Янівський цвинтарі, де поховані визначні діячі української культури.

За роки державної незалежности України у Львові з'явилася низка нових пам'ятників, зокрема Т. Шевченкові, М. Грушевському, Данилові Галицькому та багато ін.

Львів – студентське місто, тут діють 12 вищих навчальних закладів, до найстаріших в Україні належить Державний університет ім. І. Франка і Львівська Політехніка, а до найновіших – Український Католицький університет.

Львів – місто декількох театрів, зокрема Драматичного ім. М. Заньковецької і Оперного ім. С. Крушельницької. Місто також заслужено пишається своїми музеями – Державним музеєм українського мистецтва, Історичним музеєм, Картинною ґалерією, Музеєм Івана Франка та ін.

Чарівна архітектура Львова

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Літні табори ОДУМ-у

ЛОНДОН, Канада. – Цього року табори Об’єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ-у), як і в попередні роки, відбувалися на оселі ОДУМ-у „Україна“ і були присвячені 100-річчю з дня народження Івана Багряного, який був ініціятором створення ОДУМ-у, та 30-ій річниці оселі „Україна“.

Оселю ОДУМ-у в Канаді придбали, щоб було зручніше й ближче для більшости членства ОДУМ-у з філій США і Канади, бо оселя „Київ“ в штаті Ню-Йорк була віддалена від більшости філій. ОДУМ та Товариство прихильників ОДУМ-у (ТОП) купили біля Лондону фарму й весною 1976 року розпочали будову великого будинку. Вони створили корпорацію, до якої увійшли 264 члени з Торонто, Лондону, Ошави, Ст. Кетеринсу, Чикаґо, Мінеаполісу, Дітройту, Елкгарду, Клівленду та інших міст. Вони дали 360 тисяч долярів та додатково позичили в Українському Братському (тоді Робітничому) Союзі 200 тисяч та менші суми в українських кредитівках. Ініціяторами придбання й розбудови оселі було подружжя Співачків, Іван Данильченко, Іван Шевченко, Борис Яременко та багато інших з Лондону та Торонто. Пізніше побудували великий басейн для плавання, барак для таборовиків, дитячий майдан, спортову площу та залю „Полтава“.

Учасники виховного табору ОДУМ-у

Учасники табору малят ОДУМ-у з батьками

Перший чисельний двотижневий відпочинковий табір ОДУМ-у на оселі відбувся цього року на початку липня. Після того був табір виховників „Юного ОДУМ-у“ та табір малят ОДУМ-у – дітей з близьких штатів США і Канади. Комендантом 39-го табору виховників був Андрій Смик, заступником – Ната Ріді, а бунчужними – Надя Ріді та Матвій Шевченко. Гаслом табору були слова Івана Багряного: „Ми є. Були. І будем ми! Й Вітчизна з нами!“

Впродовж літніх місяців молодь мала гутірки про І. Багряного, вивчала пісні та танці, купалася в басейні, ловила рибу, мала різні спортові змагання та ігри, ватри з виступами.

Ол. Сергієнко

Бабин Яр – символ страждань і застереження

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. - У ці дні світ відзначає 65-ті роковини трагедії Бабиного Яру в Києві, який став символом Голокосту у роки Другої світової війни. Для кожного, хто чув про Бабин Яр, ця місцина займає особливе місце у серці, каже голова Всеукраїнського товариства пам'яті Голокосту Ілля Левітас: „Завдання – зберегти те, що залишилось від панування німецько-фашистської ідеології". Історичні документи, фотографії, художні твори, які розповідають про трагедію Бабиного Яру, можна було побачити у ці дні в „Українському домі". Експозицію для виставки збирали музеї та єврейські громади України.

Один з організаторів виставки, історик Дмитро Малаков, розповідає, що на стендах представлений своєрідний суспільно-етнічний портрет Києва у роки війни: „Чоловік-українець, який ішов у Бабин Яр із дружиною-єврейкою, не менший праведник, ніж той, хто євреїв ховав. Хоча той, хто ховав, теж ризикував життям. Приклад: дитячий будинок номер один. Там були єврейські діти, приховані під вигаданими прізвищами. І персонал ризикував життям, не видавав тих дітей!"

Пам'ять загиблих вшанував міжнародний форум, який відбувся під назвою „Життя народові моєму". Ініціятива проведення форуму належить Президентові України Вікторові Ющенку. Серед його організаторів - Секретаріят Президента та уряд України, Всесвітній фонд пам'яті Голокосту і Меморіяльний центр „Яд Вашем" (Ізраїль).

26 вересня Об'єднання вихідців з України в Ізраїлі провело в Єрусалимі церемонію Дня пам'яті усіх євреїв – жертв нацистського геноциду. В церемонії взяли участь представники Посольства України. В Ізраїлі шанують і цінують подвиг праведників світу, які рятували євреїв України. Тут з повагою ставляться до заяви тодішнього голови Верховної Ради України Леоніда Кравчука, який 15 років тому, 5 жовтня 1991 року, у 50-ту річницю трагедії Бабиного Яру, перепросив євреїв за злочини, які були скоєні до них в Україні. В Ізраїлі знають, що в Бабиному Яру загинули не лише євреї. Одночасно з цим тут підкреслюють жахливість тотального геноциду єврейського народу. Лавреат Нобелівської премії Елі Візель, який сам пройшов пекло Освенціму, сказав: „Не всі жертви нацизму були євреями, але всі євреї були жертвами нацизму".

Учасники церемонії покладення квітів до Менори в Бабиному Яру.
Фото: УНІАН

За радянських часів тему трагедії в Бабиному Яру намагались якщо не стерти з людської пам'яті, то принаймні замовчати. Особливо ж уникали будь-яких згадок про трагедію єврейського народу. Тим, хто приходив на місце розстрілів вшанувати пам'ять жертв, загрожували виклики в КҐБ, неприємності на роботі, а то й арешти. Попри це знаходились такі, що не зважали на цю небезпеку. „Це були дисиденти — і українські, і єврейські, – каже журналіст, дослідник дисидентського руху Вахтанг Кіпіані. – Хрестоматійним став приклад 29 вересня 1966 року, коли у Бабиному Яру відбулося велике несанкціоноване віче. На ньому виступив Іван Дзюба, був присутній і Віктор Некрасов. Поклали сотні вінків до місця розстрілів, зокрема й вінки з написом українською мовою".

Рафаїл Нахманович, який працював тоді режисером на студії хронікально-документальних фільмів, зміг відзняти це віче на плівку, яка, щоправда, згодом безслідно зникла.

Він розповідає про події сорокарічної давнини: „Я вирішив: поїдемо туди й познімаємо. Оператором був Тімлін. Він побіг у натовп і став знімати. Два дуже статечні молоді чоловіки у штатському вбранні спитали: „Що ви знімаєте?" А за тиждень відбулося засідання Держкіно, на якому вкотили по суворій догані з попередженням нам із Тімліним та директорові студії".

Чому мирне вшанування пам'яті жертв Бабиного Яру спричиняло тиск і навіть репресії з боку радянської влади? Історик Юрій Шаповал вважає, що причина не лише в державному антисемітизмі СССР. Певну ролю відігравали і зовнішньополітичні обставини. Особливо після Гельсінкської наради, коли було підписано цей „третій кошик" – про гуманітарні права. Тоді в СССР виникла величезна кількість так званих „відмовників", яким не дозволяли виїздити за кордон. І аргумент Бабиного Яру міг бути використаний у цьому контексті, тому режим не вважав за потрібне якимось чином реагувати.

В 1976 році на місці страт влада відкрила пам'ятник із написом російською та українською мовами: „Тут у 1941-43 роках німецько-фашистськими загарбниками було розстріляно понад сто тисяч громадян міста Києва та військовополонених". І лише у вересні 1991 року на місці розстрілів було поставлено пам'ятник у вигляді Менори – ритуального єврейського семисвічника.

Л. Хм.

На відзначення 50-ліття трагедії у Бабиному Яру у вересні 1991 року була встановлена Менора.

Трагедія людства - Бабин Яр

Виступ Дмитра Павличка, голови УВКР, 27 вересня на відзначенні 65-ліття трагедії Бабиного Яру

Жах Бабиного Яру у вересні 1941 року для мене почався в містечку Яблунові на Косівщині, де я, учень третього клясу, побачив, як німецький мотоцикліст на подвір'ї нашої школи застрелив мого друга, єврейського хлопчика Мойше Дувида. Єврейським дітям, які вчилися зі мною, було заборонено приходити до школи. Мойше не послухав. Він прийшов учитися, і його на очах дітвори убив офіцер у кашкеті, на якому був зображений людський череп.

Моя мати тяжко заплакала, коли я розповів їй про це. У Бабиному Яру тоді вже гуркотіли кулеметні черги. Київські євреї гинули. Кров текла потоками по глибоких жолобах Бабиного Яру. Але, згадуючи їх, ми повинні згадати й Мойше Дувида з Яблунова, і тисячі вбитих єврейських дітей з містечок та міст усієї України. Євреї були першими. Їх косили кулями у Шипарівському лісі біля Коломиї, на околицях Рогатина, їх тотально і систематично знищували по всій окупованій фашистами українській землі.

Але прийшла черга і на українців. На смерть до Бабиного Яру вели полонених солдатів Червоної Армії, там з особливою жорстокістю вбивали цвіт української нації, людей високого інтелекту, які своїм життєвим покликанням вважали боротьбу за самостійну українську державу. Там розстріляли видатну поетесу Олену Телігу, яка вмирала з окликом: „Слава Україні!". Мій брат Петро, член Організації Українських Націоналістів, був розстріляний гестапівцями в Коломиї 26 січня 1945 року.

Радянські ідеологи з особливої ненависти до українських патріотів, з почуття прихованого антисемітизму, з метою приховати величезне число червоноармійців, які на початку війни здавалися німецьким зайдам, оголошували Бабин Яр трагедією вигаданого совєтського народу. Тим самим була викривлена правда про цей найбільший злочин в історії людства, наносилась образа всім убитим, і насамперед – євреям. Адже Бабин Яр був задуманий гітлерівцями передовсім як голокост євреїв і як спроба стероризувати людство, кинути всі нації світу і, звичайно, українців у смертний шок.

Але фашистам не вдалося залякати наш народ. Число рятувальників єврейства у Києві і взагалі в Україні (досі нараховано 555 родин!) постійно зростає. Ми ніколи не знатимемо усіх праведників. Хочу нагадати дружину письменника Марка Черемшини Наталію Семенюк, яка переховала у Снятині двох єврейських юнаків, але про це досі в Україні мало хто знає.

При цьому слід мати на увазі, що жертвенна боротьба як Червоної Армії, так і Української Повстанської Армії проти фашистського наїзника – це також було рятування євреїв і помста за Бабин Яр. Але почуття безпорадності перед злочином Бабиного Яру, духовне приниження й потрясіння, пережиті українською бездержавною нацією в часи Другої світової війни, нацією, не відповідальною за події на своїй території, не покидали наш народ. Це й було однією з головних причин нашої боротьби за незалежну українську державу. На першому зїзді Народного Руху ми закликали євреїв допомогти нам скинути вікове ярмо, і вони чесно і надійно виконали це. Ми чуємо і завжди чутимем голос нашої національної совісти, яка говорить: „Ви також винні, бо це сталось на вашій землі".

Ми чуємо стогони убиваних і вбитих у Бабиному Яру. І завжди будемо їх чути. Сьогодні повинно почути їх людство, якщо воно має слух і вміє слухати свою історію і свою душу. Провина, яка лежить на німецькому фашизмі така велика, що змушує думати взагалі над схованою в людській істоті безоднею зла, в яку страшно заглядати. Та провина не може бути трактована як злочин представників, точніше виродків, тільки однієї нації. Звіряча зверхність „ubermenscha", надлюдини, переросла в теорію наднароду і вважала, а подекуди й досі вважає нормою фізичне знищення інших людей і народів. Цю теорію ми бачимо не лише в Бабиному Яру, а й у багатьох інших найжахливіших подіях XX віку. Серед них неможливо забути Голодомор в Україні, геноцид проти нашого народу, вчинений керівниками комуністичної імперії. Ми не можемо забути атомне бомбардування японських міст, зрештою, смерти пасажирів у літаках, які пробивали найвищу будівлю Ню-Йорку, де на поверхах згоріло сотні невинних людей.

Правда про Бабин Яр, яку сьогодні висвітлює і за яку відповідає українська держава – це наша світова доля і трагічна честь, наш внесок у майбутність цивілізованого людства, де мусить бути викорінена ксенофобія, зневага й ненависть до людини іншої раси, чи національності. Ми жодним чином не прагнемо заслонити голокост євреїв своїми національними жертвами, хоч їх не мало і ми їх не забудемо. Ми вважаємо Бабин Яр трагедією людства, а євреїв тут убієнних – символом цієї трагедії і братньою частиною нашого народу.

І це – навіки!

Шлях до добросусідства

В суботу, 23 вересня, в Йонкерсі, Н. Й., в Українському Народному домі, відбувся 27-ий з'їзд Організації Оборони Лемківщини. Його тепла і ділова атмосфера громадської солідарности і національної єдности вповні передалася післяз'їздівському вечірньому бенкетові, на якому, крім головної доповіді, прозвучало багато щирих та інформаційно цікавих привітів, зокрема від представника УНСоюзу Роми Лісович. Водночас, як і належиться широкому товариському застоллю, не обійшлося без жартів, дотепів, веселого сміху – і все це, певна річ, було пов'язане зі самобутнім характером лемків, цієї найзахіднішої гілочки українського народу, з такими їхніми знаменитими рисами, як працьовитість, почуття обов'язку, вірність слову. Серед жартів були й такі блискучі, що їх варто тут переповісти, щоб розвеселити й наших читачів. Наприклад: коли Христофор Колюмб їхав відкривати Америку, то зустрів двох лемків, які вже поверталися з Америки з заробітків. Або: Армстронґ прилетів на Місяць, аж дивиться – на протилежному боці кратера сидять троє кремезних парубків, п'ють горілку і закусують салом. „Ви хто такі?". „Ми лемки, приїхали на заробітки". „На заробітки аж на Місяць?", – дивується Армстронґ. „Чому на місяць? Щонайменше на рік!". А цей – на актуальну політичну тему: телефонує канцлер Німеччини пані Меркель до Президента Ющенка, вітає його з „антикризовою коаліцією": „Яке добре слово Ви придумали – Універсал, а ми, дурні, в 45-му вжили слово 'капітуляція' "... Нижче подаємо, з незначними скороченнями, текст головної доповіді, з якою на бенкеті виступив президент Світового Конґресу Українців д-р Аскольд Лозинський.

... За сивої давнини, коли Господь Бог творив народи і країни, він сказав своєму співрозмовникові Архистратигові Михаїлові про наш український народ: „Я сотворю прекрасну країну урожайних степів, чистих річок, сонячних небосхилів, пшеничних полів, які світитимуться золотом улітку. Я сотворю народ цієї країни сильним і хоробрим. Я дам цьому народу напій, прозорий, як кришталь, що називатиметься горілкою. Ця шановна країна міцних чоловіків та найвродливіших дівчат називатиметься Україна. Що ти думаєш, Михаїле?" Архистратиг відповів: „Господи, дуже гарний плян, але чи це з Вашого боку не надмірна жертвенність для однієї країни?Це ж буде немов рай на землі". Господь відповів: „О, до раю ще далеко – побачиш, яких я дам йому сусідів!".

Польська Республіка – однією з перших визнала незалежність України. Під час Помаранчевої революції польський Президент Алексaндер Кваснєвський прибув до Києва, щоб підтримати демократію. Польща постійно висуває Україну у СОТ, НАТО та Европейський союз. Здавалося б, що сьогодні цей сусід – один з найкращих союзників України.

Я не збираюсь робити з приятеля ворога. Одначе історія українсько-польських взаємин доволі давня і, на жаль, неоднозначна. Колишній голова польської парляментської комісії з питань національних меншин, вже покійний Яцек Куронь, уродженець Львова, окреслив ці взаємини так: полякам слід усвідомити, що українці ніколи не окуповували Польщі, а поляки окуповували Україну тричі.

Різні характеристики нашим взаєминам намагались давати президенти обох держав, починаючи з 1991 року. При цьому заторкнули визвольні змагання 1918 року, волинські події 1942-1943 рр., боротьбу ОУН-УПА і АК, репатріяційні процеси і різанину, депортації і етнічну чистку акції „Вісла" та відшкодування колишнім українським в'язням концентраційного табору в Явожні.

У вирі, збуреному Першою світовою війною, почалися національно-визвольні змагання обох народів, зокрема боротьба за Східню Галичину і за історичне місто Львів. З обох боків загинуло чимало. У боях за Львів у листопаді 1918 року загинули молоді поляки зі Львова, яких називали „орлятами". Польща перемогла, і „орлята" були поховані на окремому Цвинтарі Орлят у Львові. За совєтської влади цвинтар був знищений. З приходом незалежної Української держави та добросусідських стосунків між Україною та Польщею Львівська адміністрація дозволила полякам відбудувати зруйнований цвинтар. 24 червня 2005 року за участю Президентів Віктора Ющенка і Александра Кваснєвського відбулося формальне відкриття Цвинтаря Орлят у Львові. Мабуть, немає у світі другої країни, котра б урочисто відкривала цвинтар її окупантам.

Роки Другої світової війни, коли німецькі окупанти зайняли Західню частину України, а Совєтські війська почали відступати, відкрилась нова сторінка боротьби між різними сторонами – німецькою, совєтською, українською, польською. Польський уряд в екзилі не визнав кордонів Молотова-Ріббентропа, і Армія Крайова почала розчищати на території України політичне поле шляхом усунення з нього українського етнічного чинника. У грудні 1942 року, на католицьке Різдво, поляки почали вирізувати жителів українського села Пересоповичі. Для цього АК використала польських кольоністів. Розпочалась взаємна різанина. Митрополит Андрей Шептицький звернувся до римо-католицького єпископа Твардовського з пропозицією видати спільне звернення. Польський єпископ відмовився. Закінчилося тим, що Митрополит Шептицький самостійно видав листівку „Не вбивай!"

Погляньмо, як оцінює ці події польська сторона. Президент Кваснєвський (у виступі 11 липня 2003 року): „Сьогодні хочемо віддати шану жертвам, справді зробити крок до поєднання. 11 липня 1943 року тут, у Павлівці, котра тоді називалась Порицьк і була містечком, де мешкали переважно поляки, було жорстоко замордовано 300 осіб. Загинули чоловіки, жінки, діти, літні люди. Це був один із багатьох нападів на польські оселі. Ця організована злочинна акція на Волині зростала від весни 1943 року. Відбувалися страшні речі. В ніч з 11 на 12 липня 1943 року відділи Української Повстанської Армії одночасно атакували аж у 167 місцевостях, замордувавши біля 10 тисяч поляків. Усього до грудня 1943 року під час кривавих волинських подій було вбито від 50 до 60 тисяч поляків... У більшості жертвою ставало беззахисне цивільне населення... За різанину, вчинену над польським населенням, не можна звинувачувати український народ...Але тут треба висловити моральний протест проти ідеології, яка призвела до антипольської акції, започаткованої частково ОУН, а частково - УПА...".

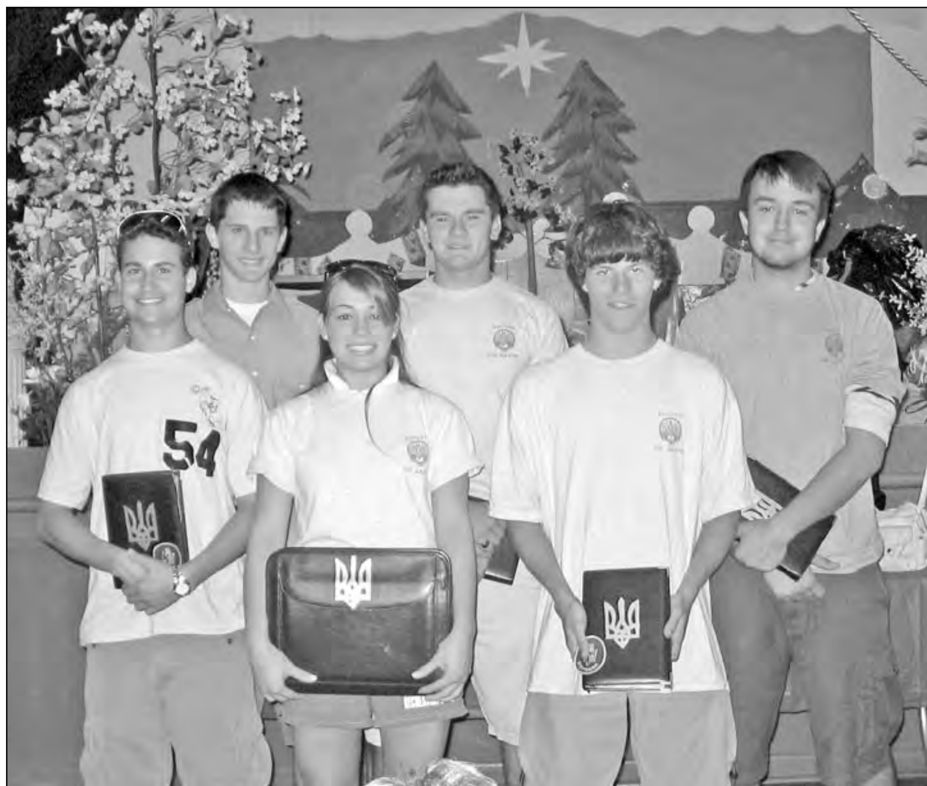
А тепер оцінка з українського боку. Президент Леонід Кучма (у виступі того ж самого дня) сказав: „Трагедія Волині забрала життя представників трьох народів – поляків, українців, євреїв. На долю мирного населення цього краю випало тяжке лихо. Особливо великими були втрати польського населення". Сьогоднішній Президент України Віктор Ющенко (у листі до Адама Міхніка, „Газета Виборча", 30 травня 2003 року) писав: „У моїй свідомості важким тягарем лягло те, що зло завдавали полякам мої земляки і робили це часто в ім'я патріотизму... Ми звертаємось до кожного поляка, який постраждав від рук українця: жодна мета не може виправдати смерти невинних людей – дітей, жінок, мирних людей. Такі способи боротьби завжди і всюди мусять бути засуджені... Вибачаємо і просимо пробачення. Відчуваючи відповідальність за моральну провину перед невинними польськими жертвами, ми говоримо: простіть нам".

Боротьба між українцями і поляками продовжувалась і на території Польщі, до якої входили етнічні українські землі.У березні 1945 року відділ польської АК вимордував більшу частину українського населення села Павлокома, здебільшого жінок, дітей і людей похилого віку. 13 травня 2006 року на українському цвинтарі в Павлокомі Президенти Віктор Ющенко і Лех Качинський урочисто відкрили пам'ятник. Фактично в Павлокомі було споруджено два пам'ятники. Той, який урочисто відкрили президенти, - це другий. На ньому напис: „Вічна пам'ять 366 жертвам, трагічно загиблим 1-3 березня 1945 року в селі Павлокома". Не вказано національности ні жертв, ні тих, хто їх замордував. Роком раніше поляки встановили біля костьолу у Павлокомі перший пам'ятник. На ньому напис: „Пам'яті поляків, мешканців Павлокоми, які у 1939-1945 роках загинули від рук українських націоналістів." До речі, під час відкриття пам'ятника на українському цвинтарі напис на пам'ятнику біля костьолу був прихований.

Мабуть, найбільшою трагедією українсько-польських відносин є акція „Вісла". Загальновідомо, що Сейм Польщі ще й досі не засудив цієї акції і не вибачився за злочин. Ще в 1990 році це питання порушувалось сенатом Польщі, а пізніше, в 2002 році, Президентом Кваснєвським.3 серпня 1990 року сенат Польщі заявив: „...Військову акцію „Вісла" ...на підставі ухвали Президії Ради Міністрів від 24 квітня 1947 р. було проведено в південній та середньо-східній частині Польщі. Приступивши до ліквідації відділів Української Повстанської Армії, комуністична влада примусово переселила більшість українського населення. Протягом трьох місяців з родинних місць було виселено близько 150 тисяч осіб, яких позбавили маєтків, хат та церков. Довгі роки їм унеможливлювали, а пізніше перешкоджали повернутися на рідні землі. Сенат Речі Посполитої Польщі засуджує

(Закінчення на стор. 19)

Осягнули виховні ступені СУМ

ВИПАНІ, Н. Дж. – Наш осередок СУМ у Випані дуже гордий з шістьох молодих людей, яким присвоєно виховні ступені СУМ за їхню важку працю, відданість, з якою вони щотижня працюють з молодшими дітьми. Катя Клебан закінчила три роки вишкільного табору і це дало їй можливість провадити роєм „Пугачі". Адам Климко, Роман Ковбаснюк, Микола Куцина, Матей Шашкевич та Михайло Ушак провели 2–3 роки у вишкільному таборі і тепер працюватимуть разом з виховниками під час щотижневих сходин.

Дарка Мосуряк

Молодь України дивиться вперед

Р.Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Де б я в даний час не знаходився – в Брюселі чи Барсельоні, Ню-Йорку чи Вашінґтоні, я знаю чим займається у Києві Вадим Гладчук.

Хто такий Вадим Гладчук? Він провідник організації „Молодь - надія України". Що не кажи, назва організації кольоритна, приваблива. Хто ж може виступити проти надії України -молоді?!

В. Гладчук від імені своєї організації (не надто чисельної, на підставі моїх спостережень) часто влаштовує різні публічні акції. Наприклад, в центрі міста організовує „голосування", і перехожі кидають в урну бюлетені за своїх улюблених або проти зненавиджених політиків. Згодом Вадим Гладчук і чотири-п'ять його членів підраховують голоси і оголошують результати - миттєво, електронною поштою, та часто ще й з цифровим фото цієї акції. І де б я не був, як тільки під'єднаюсь до Інтернету, дістаю повідомлення про найновіші заходи „молоді-надії". Те що в „голосуванні" взяло участь всього 57 чи 69 осіб, „надія України" не приховує. Але ці молоді люди оперують відсотками: 52 відсотки (з тих 57 осіб, які погодились „проголосувати") підтримують програму цього політика. Або 87 відсотків виборців (з тих же 57) засуджують політику міської адміністрації. (Був час коли В. Гладчук організовував акції проти тодішного голови київської адміністрації Олександра Омельченка по два-три рази в тиждень. І тепер, мабуть, приписує собі те, що Олександер Омельченко останніх виборів не виграв. А В.Гладчук вже і проти нового міського голови, Леоніда Черновецького, демонстрував на Хрещатику.)

Я не знаю, хто оплачує діяльність Вадима Гладчука і „молоді-надії". Може, вони з власних кишень покривають витрати, а може, одна-дві з десятків політичних партій в Україні допомагає їм, не знати чому. Але це не таке важливе. Можна навіть позитивно поставитись до цієї все таки політичної діяльности.

Декілька разів я приходив на місце чергової акції організації „Молодь - надія України" і констатував, що ці акції „не вмились", наприклад, до передвиборної кампанії за місця в студентській раді малого американського коледжу. Але добре, що і це є, бо не так давно усі питання громадських заходів вирішували комсомольські й партійні керівники. А так собі провести акцію в центрі міста чи містечка, чи під будинком якогось „виконкому" і мріяти не можна було. Посадили б учасників принаймні на 15 діб. І саджали.

Акції організації „Молодь - надія України" здебільшого популістські і такі, як казав один мій знайомий, що надаються як скечі на пластову ватру.

Зате найновіша акція Вадима Гладчука і його товаришів трохи мене занепокоїла: хлопці й дівчата з гнізда Гладчука виступили проти податків на нерухомість. В Україні такого податку ще немає, а у нас це серйозна річ. Усі ми, власники нерухомостей, платимо ці податки, а коли не сплатимо, місцевий уряд забере наш будинок чи помешкання, продасть його і виселить нас на тротуар.

Іронія з українським законопроєктом полягає в тому, що там пропозицію встановити податок на нерухомість висунув соціяліст Василь Цушко. На виборчому бюлетені Соцпартії він мав високе - 12-те місце. Йому 43 роки. Раніше він очолював Одеську обласну адміністрацію, а в парляменті є членом Комітету з питань фінансів і банківської діяльности та членом групи з міжпарляментських зв'язків з Італійською Республікою. (Це я знаю з сайту Верховної Ради України і згадую про це тут, бо Верховна Рада вимагає такої згадки від користувачів сайту).

Це логічно, що член Комітету з питань фінансів висунув пропозицію про податок на нерухомість, адже десь треба знайти гроші до бюджету. Але для Вадима Гладчука це просто „грабіжницький податок" і „рекет на державному рівні".

У нас податки на нерухомість покривають витрати на школи, на пожежну сторожу, на дороги, і муніципалітети продають величезні облігації (бонди), ґарантуючи сплату облігацій з податків на нерухомість, яку зберуть протягом декількох, а то й десятків років.

А як же тоді Україні стати „цивілізованою країною"? (Особисто ненавиджу цю безглузду фразу, бо я досі не знайшов цілком „цивілізованої" країни, але в Україні доводять, що Україна ще не „цивілізована" - зокрема ті, які знають „цивілізований закордон" тільки з телевізійних серіалів). Отож треба завести в Україні податок на нерухомість - як це водиться у багатьох країнах світу в рубриці „цивілізовані".

Правда, критикувати законопроєкт є за що. Він побудований на випробуваних совєтських засадах: країна робітників і селян, країна рад, вся власність в руках народу.... І на це звертає увагу організація „Молодь - надія України". Платити податок мають тільки фізичні особи, не юридичні - корпорації чи фірми, і то тільки ті фізичні особи, яких ринкова вартість нерухомости перевищує 70 тисяч долярів.

Вадим Гладчук і його товариші б'ють на сполох, бо в Києві 70 тисяч – це „вартість однокімнатної квартири майже на околиці". І ще, за традицією совєтських законів, є вийнятки, які люди Гладчука також наголошують. Запропонований податок не платритимуть „особи, які мають особливі трудові заслуги перед Батьківщиною". Ага – звертає увагу „молоді-надії", сам законодавець Василь Цушко 1997 року отримав від Президента

(Закінчення на стор. 25)

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Жовтень 2006 р., ч. 74

Юрій Смолич про Івана Багряного

В СССР Івана Багряного називали „ворогом народу, контрреволюціонером, буржуазним націоналістом, коляборантом та аґентом Америки". На жаль в незалежній Україні нещодавно нова Верховна Рада більшістю голосів, послухавши депутатів-комуністів, проголосувала проти того, щоб вшанувати на державному рівні письменника й громадського діяча діяспори Івана Багряного в соту річницю з дня його народження, бо він був „ворогом українського народу".

Виходить, що за 15 років незалежности України погляди колишніх й теперішніх комуністів, що тепер є депутатами Верховної Ради, не змінилися від поглядів колишнього провідників Радянської України. Такої самої думки про І. Багряного був в „добрі часи комунізму" письменник Юрій Смолич, який в 1970-их роках був головою Спілки письменників України, пізніше очолював товариство „Україна", яке закликало повертатися на „родіну". За славославлення комуністичної системи та очорнювання діяспори нагороджувано Ю. Смолича різними орденами та медалями.

В 1969 р. в Києві вийшла друком друга частина спогадів Юрія Смолича над назвою „Роздуми про неспокій тривають". В розділі „Двадцять років пізніше" він описує початок Другої світової війни, евакуацію українських письменників за Урал та ганьбить тих, що залишилися під німецькою окупацією, а пізніше виїхали на Захід й там продовжували писати. Найбільше дістається тим, кого він знав особисто чи співпрацював з ними – Аркадієві Любченкові, Анатолію Гакові (М. Задеці), Олексі Гай-Головкові, Олексі Кобцю (Вараві), Олексі Веретеченкові та Іванові Багряному.

Про І. Багряного він пише таке:

„І вже справді зовсім інша річ – Багряний. Зовсім інша тому, що по війні, на еміґрації, Багряний посів одне з найвизначніших місць поміж найбільш запеклих ворогів: утворив націоналістичну партію УРДП, став її лідером та очолив УНРаду – так званий „уряд УНР у екзилі", останній петлюрівський посід на еміґрантському контрреволюційному загумінку.

Я пам'ятаю, як Багряний починав. Він подавав безперечні надії, якщо судити з поетичного роману „Скелька", який звернув на себе увагу тогочасних літературних кревників і вивів його автора в літературу.

Багряний (справжнє прізвище Лозов'яга) появився з Охтирки чи Богодухова на хвилі другого покоління пожо втневої літератури. Був він з літературної богеми, до того ж у Харкові бездомний і якийсь час проживав у Вражливого, двома поверхами нижче піді мною, у будинку „Слово". Я часто заходив до Вражливого. Ми з Вражливим водночас захоплювались вивченням французької мови, грою на більярді та полюванням. Якийсь час в квартирі Вражливого, коли від нього пішла дружина, взагалі утворилося пристановище богеми: на столі в їдальні постійно ночував Плужник, на другому – Багряний, переночувати міг взагалі кожний бездомний. Щовечора заходили Підмогильний, Ковтун, Сухомлин, ще хтось. Багряний рідко бував „вдома" – був

Вміщений на цій сторінці уривок з книжки Юрія Смолича добре передає гнітючу атмосферу за умов СССР, у якій довелося жити і творити талановитим українцям, зокрема письменникам. Шанований і загалом популярний письменник Юрій Смолич щиро розповідає про своє особисте сприйняття свого колеґи по перу – Івана Багряного, котрий на час їхньої зустрічі вже потрапив у лабети сталінського режиму і збагнув його нелюдську сутність, а Юрій Смолич ще жив ілюзіями про „світле комуністичне майбутнє". Загалом обидва були вартісними людьми, що довела їхня літературна спадщина, але трагедія обох полягала у тому, що над ними постійно висів меч карального органу – КҐБ. Саме з урахуванням цієї важкої обставини треба сприймати наведений уривок. Нинішній Верховній Раді України репресії не загрожують, але деякі її депутати ще й досі живуть в полоні давніх уявлень і не хочуть збагнути біль і трагедію Івана Багряного, примушеного жити і писати на чужині.

непосидючий, мав якісь побічні знайомства й приятелювання. З'являвся він несподівано – бушував, лаяв весь світ і облягався спати на письмовому столі. Звідтам, з того стола, його й забрано.

Повернувся Багряний через три роки, за якийсь рік до початку війни. Тоді вже не було Вражливого, ані Плужника, Підмогильного, Ковтуна чи Сухомлина. Багряний прийшов до мене. Я був керівником Харківської організації Спілки, і він прийшов, щоб унормувати своє становище: строк кари відбуто, і він хотів би поновитися в Спілці.

Мені запам'ятався той вечір. Я запитав Багряного, де він буде жити. Вдома, у дружини, біля дітей, в Охтирці. Я запитав, чи щастило йому за цей час бодай трохи віддаватися і літературній праці. Він відказав – так, тільки ж не було паперу, та й не міг би він зберегти там свої записи, тому писав вірші „уявно" і зразу завчав їх напам'ять. Зокрема, написав – завчив напам'ять! – великий віршований роман. Мене це здивувало – невже? Змогти написати і навіть запам'ятати?

– Хочете, зачитаю з пам'яті?

– Прошу!

І Багряний з пам'яті зачитав мені уривок свого неписаного віршованого роману. Читав, не спинаючися, годину або й більше.

Звичайно, я не пригадую тепер того роману, але запам'яталося: віршування було вправне, сюжетно – відтворення подій і переживань людини, змістом – недвозначна, запекла контрреволюція.

– Слухайте, – сказав я, – і з таким романом, такого антирадянського спрямування, ви хочете, щоб вас відновили в Спілці радянських письменників?

– Я хочу, щоб мене відновили на підставі моїх колишніх, до заслання, опублікованих творів. А цей роман я тільки запишу для себе і до видавництва не подаватиму, бо розумію, що його не надрукують. Зараз не надрукують, – додав він по паузі, – ще не прийшов час...

Він мовчав, мовчав і я. Багряний сказав ще:

– Але прийде.

І я зрозумів, що переді мною сидить справжній контрреволюціонер, який ненавидить радянський лад, який і на засланні був по заслузі. Ми розійшлись холодно.

– Не знаю, – сказав я тоді йому на прощання, – не думаю, щоб вас відновили у Спілці.

Перед правлінням Спілки я не поставив питання про відновлення Багряного.

Більше я його не бачив. Чув лише, що він проживає в Охтирці, працює, либонь, у клюбі, художником-декоратором, чи що. Певна річ, я забув про нього й думати, не згадав і коли почалась війна.

А воно он як пішло: він пересидів тихо в своїй Охтирці, аж поки не прийшли окупанти, а тоді й об'явився, – під крильце гітлерівців, – як літературний „козир" для Аркадія Любченка.

Нагла смерть обрізала Любченкові шлях до „верховин" націоналістичного Парнасу та контрреволюційного Олімпу. На Багряного смерть зачекала, і він встиг видобутися і на той конрреволюційний Олімп, і на той націоналістичний Парнас.

На Олімпі він розвинув бурхливу діяльність: ладнав „лави" націоналістичної конрреволюції на вислузі в нових після гітлерівців господарів. На Парнасі його діяльність була така ж буйна: сотні статтей, десятки книжок – вірші, поеми, романи, мемуари. Я читав дещо з тих написаних і виданих на еміґрації творів Багряного. Падку мій, – де подівся той поетичний хист, що заявив був про себе у „Скельці"? Куди зникла навіть та вправність віршування, яка була ще у тому неписаному, завченому напам'ять, заядло контрреволюційному, але формально не безпорадному поетичному романі? Твори Багряного на еміґрації – це визнає кожна безсторонні людина – звичайнісінька графоманія, злісна, зловредна, сповнена ненависти й рясна неправдою.

Як бачимо, контрреволюція завела Багряного не лише на політичне слизьке, – вона завела його на похилу площу й в творчості, а там і зовсім виштовхала з літератури геть.

І думається: чи не роковано це, чи не закономірно? Адже подібне спостерігаємо й в інших письменників, що їх захопила хвиля контрреволюції: така чи сяка причетність до антинародної вандеї – нехай і мінімальна – убиває митця, залишає тільки нікчемного політикана або й просто – ніщо.

Поруч з Багряним ми бачимо такого ж Самчука. Ще виразніше показує себе творча деґрадація в крупніших письменників – згадаймо Черкасенка, навіть Олеся. Вони ступили лише один крок від народу геть – навіть не вчинили будь-якого злочину; вони тільки опинились в оточенні політиканів, авантурників, зарізяк та інших подоб у націоналістичному, контрреволюційному конгломераті – і музи залишили їх.

Я зважую тепер, а втім, так думав я й тоді, в роки війни, коли сталася зрада цієї ганебної сімки, – що втратила на тому наша література? (...).

Багряний – інша річ: він і прийшов у літературу з противних клясових теренів, він зразу був ворогом радянського ладу, і шлях у табір ворогів був логічним завершенням його ідейних спрямувань. Його творчість після зради, як сказано, зразок занепаду, деґрадації, звиродження. Раз він деґрадував творчо на тих суспільних і політичних позиціях, куди прийшов логікою розвитку свого ідейного єства, то звироднів би ще дужче і ще швидше, коли б, супроти логіки свого „я", залишився б на нашому боці, прикритий фальшем та пристосуванством. Ні, і на зраді Любченка та Багряного наша література не втрачала аж нічого. Вони завдали нам лиха і самим фактом зради, і контрреволюційною діяльністю проти свого народу, але радянська література тільки здобула на тому, що з її лав пішли геть пристосуванці й фальшивомонетники. Нехай же і пам'ять про них, як і їхні забуті могили на чужині, поросте споришем".

Іван Багряний – життя і творчість

Іван Багряний (справжнє прізвище – Лозов'ягін) народився 2 жовтня 1906 року в Охтирці на Сумщині. Коли Іванові було 14, на його очах чекісти закатували його діда та дядька. ІБагряний навчався у парафіяльній, початковій, ремісничій і художньо-керамічній школах та у Київському художньому інституті. Вперше він опублікував свої вірші двадцяти років, а впродовж наступних трьох років уже видав 3 книжки.

У 1932 році Багряний був заарештований у Харкові, провів в одиночній камері 11 місяців і за звинуваченням в українському націоналізмі був засуджений на 5 років виправних робіт. Через 2 роки поет утік з концтабору на Далекому Сході, переховувався у знайомих українців на Зеленому Клині і зрештою таємно повернувся до Охтирки, де на четвертий день був за доносом сусіда знову заарештований, відсидів у харківських в'язницях 2 роки і 4 місяці і був звільнений „за недостатністю матеріялів для повторного засудження".

Під час Другої світової війни Багряний мешкав в Охтирці, Харкові, Києві та Львові, працював у службі пропаґанди Української Повстанської Армії. У липні 1944 року письменник переїхав до Словаччини, там під час облави був схоплений німцями і вивезений на роботи в околицях Берліна. Звідти Багряний втік наприкінці війни і оселився у Новому Ульмі в Баварії. На еміґрації він видавав газету „Українські вісті" (тепер її редакція має щомісячну сторінку у „Свободі"), заснував партію, проте уславився насамперед як письменник (романи „Тигролови", „Сад Гетсиманський" та ін.). Іван Багряний помер 25 серпня 1963 року в санаторії Сан Блазієн у Західній Німеччині.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І, Багряного просима посилати на адресу:

Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL
60005 USA

Сторінку редагує
Олексій Коновал

Звернення до Ветеранів американських збройних сил

Реєстраційний проєкт організації Українських американських ветеранів (УАВ), започаткований в 1998 році, продовжується. Саме тепер триває інтенсивне приготування до випуску в 2008 році другої звітної реєстраційної брошури за 2004–2007 роки, яка буде присвячена ветеранам так званої „забутої" Корейської війни в 1950-1953 роках. У цій трирічній війні загинуло 54,246 американських вояків та понад сто тисяч було поранених. Корейська війна може „забута", але її завжди пам'ятатимуть учасники, включно з новоприбулими на той час українцями, які іміґрували до Америки після Другої світової війни та більшість яких було покликано до активної служби.

У реєстрі УАВ маємо офіційно зареєстрованих понад 100 ветеранів Корейської війни. Число усіх зареєстрованих ветеранів добігає до тисячі. Їхні імена будуть поміщені в наступній звітній брошурі. Деякі з них описали цікаві спогади, інші прислали знімки. Чи пізнаєте себе на цій фотографії, яку прислав нам д-р Остап Стромецький (перший зліва)? Якщо так, то, будь ласка, напишіть до нас. Знімок підписаний: „A group of Ukrainians in Korea, 1952. Members of 1st Marine Division Recon Company". Це вояки американської морської піхоти в Кореї в 1952 році, імена яких нам не відомі.

Звертаємося до ветеранів, рідних та знайомих з проханням написати про вояків, які служили під час війн та конфліктів XX століття, або є на активній службі тепер. Для реєстрації слід виповнити реєстраційну анкету та долучити документ (DD214 або інший) про звільнення з активної служби. Знімок у війському мундирі також є побажаний. Проєкт відкритий для усіх американських ветеранів українського походження, не тільки для членів організації УАВ.

Ми постійно шукаємо доступу до архівних матеріялів і церковних бюлетенів, знімок пам'ятників та інших публікацій для поповнення реєстру УАВ. Будемо вдячні за співпрацю!

Історичний реєстраційний проєкт УАВ є надзвичайно важливий для збереження правдивої історії та статистики про українців, які служили або служать в американських збройних силах. З огляду на те, що Україна була під ярмом інших держав до 1991 року, у великій більшості іміґрантів у минулому столітті не записано як українців, а радше як громадян Росії, Австрії, Польщі та СССР. Це значно зменшило чисельність української етнічної іміґрації до США, а з тим і число вояків українського походження, які служили в американських збройних силах.

У 2004 році створено комітет у справі спорудження крайового пам'ятника, який буде присвячений усім українським американцям, що служили у збройних силах США. УАВ безмежно вдячна Архиєпископові Антонієві, голові Консисторії УПЦ, за надання почесного місця на терені цвинтаря св. Андрія в С. Бавнд Бруці, Н. Дж.

У 2004 році вийшла „Звітна реєстраційна брошура за 1998–2003 роки, в якій опубліковано 3115 імен українсько-американських ветеранів на підставі архівних документів. Маємо обмежене число цієї брошури на складі, але можемо вислати на замовлення. Кошт разом із пересилкою – 15 дол. Грошовий переказ слід виставити на „UAV" та вислати на адресу: UAV Registration Project, P. O. Box 172, Holmdel, NJ 07733-0172.

За реєстраційною анкетою можна звертатися на вище подану адресу або на сторінку Інтернету: www.uavets.org

Анна Кравчук,
крайовий командир УАВ

Українська Євангельська церква
закликає:
Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим.

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

13. Книга Буття 29-31: Яків заробляє дружину

Ісав одружився з дочкою Ізмаїла Махалатою, тобто породичався з арабами. А Яків прийшов на землю Лавана і покохав його вродливу дочку Рахіль. Щоб одружитися з нею, він працював у господарстві Лавана сім років. Проте батько у весільну ніч прислав до Якова старшу доньку Лію. Обурений Яків заявив протест. Лаван сказав, що спершу має йти заміж старша дочка, а за молодшу треба працювати ще сім років, проте віддав Рахіль заміж відразу, бо час наглив. Лія народила Якову шість синів і дочку, а Рахіль довго була неплідна, аж таки народила сина Йосипа. Від синів Лії пішли юдейські роди, а на Йосипа чекала особлива місія.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку і о 6-ій вечора, а також щосереди – о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2200 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Шлях...

(Закінчення зі стор. 13)

акцію „Вісла", в проведенні якої було застосувано характерну для тоталітарних систем засаду спільної відповідальности. Сенат Речі Посполитої Польщі буде старатися, наскільки це буде можливо, виправити кривди, заподіяні під час цієї акції". Засуджено не поляків, а безіменну тоталітарну систему. Про вибачення немає і мови. Кривди досі не виправлені.

Президент Кваснєвський (у листі до учасників конференції в Красічині у квітні 2002 року) писав: „55 років тому, 28 квітня 1947 року, розпочалася безславна акція „Вісла". Вона стала символом тих ганебних подій, що виникли внаслідок дій тодішньої комуністичної влади проти українського суспільства, проживаючого в Польщі. Хоча мова про ці події продовжується більше піввіку, і далі існує багато різних версій щодо причин, перебігу та наслідків акції „Вісла"... З роками склалося переконання, що акція „Вісла" була безпосередньою відповіддю на злочини українців на Волині: пролита українцями польська кров мала б дати народній владі Польщі моральне виправдання дій проти проживаючих у Польщі українців. Однак, такий погляд є не тільки помилковим, але й етично неприпустимим. Злочин проти проживаючих на території Польщі українців, скоєний начебто під приводом спільної відповідальности, не є і не може бути виправданий у такий спосіб. Ми, поляки, мусимо зокрема пам'ятати трагічні наслідки та жахливі нещастя, спричинені цією акцією. З точки зору інтеґральности Польщі, здавалось, можна було б зрозуміти дії війська відносно українських партизанів, які хотіли зайняти °13польські терени. Однак, і вони не можуть бути жодним виправданням брутальної пацифікації українських сіл, тим більше примусового виселення ста кількадесяти тисяч цивільного населення, в тому числі й з реґіонів, де Українська Повстанська Армія мала дуже мале поширення або в той час вже не діяла. Акція „Вісла" та бездушні діяння польської влади проти українського населення заслуговують на засудження. Від імені Польської Республіки хотів би висловити співчуття всім тим, хто потерпів внаслідок цих ганебних дій". Так, співчуття є, а вибачення і відшкодування все ще нема.

У процесі депортаційної акції від травня 1947 по березень 1949 року Польська держава тримала за дротами Центрального табору праці в Явожні „особливо небезпечних" представників української національности, зокрема інтеліґенцію і духовенство, а також жінок і дітей. У травні 2005 року Комісія людських і громадянських прав при Світовому Конґресі Українців надіслала листа до голови Ради Міністрів Польської Республіки про дискримінаційне трактування українських в'язнів у справі відшкодування. Одержано відповідь від польського Посла в Оттаві:

„Переслідуваною вважається та особа, що була ув'язнена у 1944-1956 рр. за політичну або релігійну діяльність, пов'язану з боротьбою за незалежну та суверенну Польщу... Особам, які були об'єктами нагінки з боку органів державної безпеки до 1956 року за діяльність, яка не відноситься до боротьби за незалежність, відмовлено у компенсації ... Польські громадяни української національности, які були ув'язнені у ЦТП в Явожні, не підлягають під положення закону (про жертви воєнних чи повоєнних репресій)... На наш погляд, засуди осіб, які боролись в рядах УПА, або тих, хто допомагав їм, зовсім виправдано слід трактувати інакше. Немає жодного сумніву в тому, що політичні цілі цієї організації були протилежні інтересам Польської держави, а особливо її територіяльній цілісности (незалежно від політичної системи того часу). Саме тому всім, хто був пов'язаний з діяльністю УПА, було відмовлено у компенсації" .

Ми стоїмо на порозі відзначення в наступному році, мабуть, другої після Голодомору найбільшої трагедії нашого народу – безславної акції "Вісла". Сейм Польщі та паритетно Верховна Рада України мусять недвозначно засудити, з відповідними наслідками та відшкодуваннями, винищення поляками українського населення Польщі - вбивства, ув'язнення, переселення та розсіяння. Мало засуджувати тоталітарну систему комунізму. Поляки врешті мусять вибачитися за скоєні ними злочини проти українського народу. Ми цього заслуговуємо і нам це потрібно, бо сьогоднішні наші брати і сестри на рідних землях, а зокрема їхні державні речники, – мало знають про ці сторінки історії та перебувають під гнітом рабської психіки. Тільки правдивість може вивести наш народ з духовної неволі, з темряви, з неспокійного сну та повести на шлях розбудови уже державної нації. Для цього потрібно будувати сусідські українсько-польські політичні взаємини не на рабстві, фальші та коньюнктурі, а на Правді.

Стефан Шкафаровський співатиме в Огайо

ТОЛІДО, Огайо. — Толедська опера поставить оперу Шарля Ґуно „Ромео і Джулієта", де ролю ченця Лоренца співатиме Стефан Шкафаровський, 7,13 і 15 жовтня 2006 року. Вистави відбудуться у Valentine Theatre, 400 N. Superior Street, Toledo, Ohio. За точнішими інформаціями та квитками зверніться на мережу www.toledoopera.org або на ч. телефону (419) 242-2787.

УКРАЇНА І СВІТ

Євген Пронюк став Героєм України

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 27 вересня присвоїв звання Героя України голові Всеукраїнської спілки політичних в'язнів і репресованих Євгенові Пронюкові. Відомий політичний діяч отримав нагороду „за громадянську мужність і самовідданість у відстоюванні ідеалів свободи та демократії, плідну громадсько-політичну діяльність на благо України". Євген Пронюк – це людина, котра заслуговує на таке звання, адже зробила надзвичайно багато для національного визвольного руху, зв'язок з яким розпочався ще під час навчання Є. Пронюка в Київському університеті ім. Т. Шевченка. Є. Пронюк разом з однодумцями створив Українську радикальну партію. Навіть підготував кандидатську дисертацію на цю тему, але після першої хвилі арештів у 1965 Є. Пронюкові заборонили провадити наукову діяльність. Коли ж 1972 року розпочалася ще одна хвиля арештів, Є. Пронюк спробував повідомити про це громадськість за кордоном. Разом із Василем Лісовим він нелеґально організував видання 6-го числа „Українського вісника". За самвидав і антирадянські статті 1974 року Є. Пронюка заарештували. Далі – сім років „таборів" суворого режиму і п'ять років заслання. Проте після повернення в Україну він продовжив свою справу. Своїм головним покликанням Є. Пронюк завжди вважав допомогу репресованим. Саме тому 1989 року він ініціював створення нині вже величезної організації, в якій понад 49 тисяч членів, – Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, яку нині очолює.

Х.В.-Ф.

Конфлікт...

(Закінчення зі стор. 2)

людненню актів глави держави повинна була передувати процедура їхньої контрасигнації – підписання їх прем'єром. Однак, згадані укази надійшли на скріплення підписом прем'єр-міністра офіційно оприлюдненими, що нівелює процедуру їхньої контрасигнації. Контрасигнація – скріплення актів глави держави підписами прем'єр-міністра, а також міністра, відповідального за указ і його виконання, має передувати офіційному оприлюдненню документа. Контрасигнація означає взяття прем'єр-міністром юридичної і політичної відповідальности за даний акт. За словами О. Лавриновича, ця вимога закладена в частині четвертій ст.106 Конституції України і є світовою практикою.

Новий керівник Секретаріяту Президента Віктор Балога 26 вересня знову відіслав до уряду видані в останні два місяці укази для скріплення їх підписами прем'єра та профільного міністра. Оглядачі вважають, що керівник президентського секретаріяту Віктор Балога з перших днів на посаді демонструє значно більшу наполегливість у відстоюванні інтересів президента, ніж його попередники.

Протистояння між командами Президента та прем'єра стало публічним, оскільки юристи Віктора Ющенка переконані, що дії голови уряду можна розцінювати як спробу узурпації влади. В уряді вважають обов'язковим візування президентських указів до набуття ними чинности. Президент вважає, що це треба робити лише після їх появи. Секретаріят Президента, як виглядає, вирішив довести урядові, чиє слово буде останнім. В. Балога заявив, що крапку у суперечці має поставити Конституційний суд. Він також попередив керівників державних адміністрацій, аби вони пам'ятали, що належать до команди Президента, і звільнення керівників областей не належить до компетенції голови уряду (раніше прем'єр Янукович заявляв, що губернатори, які не можуть знайти порозуміння із політичними силами, що зформували більшість у місцевих радах, мають піти у відставку).

Політолог із компанії „Мартін Груп" Тарас Березовець в інтерв'ю Бі-Бі-Сі сказав, що Віктор Ющенко намагається привести у секретаріят більш діяльних управителів по тому, як команда В. Януковича виявилася більш ефективною у порівнянні зі старим секретаріятом. Політолог вважає, що Віктор Балога намагатиметься повторити досвід Віктора Медведчука при Леоніді Кучмі, президентська адміністрація якого зуміла стати головним центром впливу в Україні.

За матеріялами ЗМІ

„Розгойдані дзвони пам'яті" у Сумах

СУМИ Україна. – Пересувна художньо-документальна виставка „Розгойдані дзвони пам'яті", організована американським підприємцем та меценатом Морганом Вільямсом – дослідником штучного голоду в Україні, сподвижником покійного доктора Джеймса Мейса, наприкінці літа прибула й до Сум. Вона проходила у приміщенні Сумського обласного краєзнавчого музею з 31 серпня до 10 вересня. Її експозиція є частиною освітньо-меморіяльної виставкової програми, спонзорованої Міністерством культури і туризму, присвяченої жертвам голодоморів в Україні. Складається вона з архівних документів, зібраних народним художником М. Сядристим, документальних свідчень очевидців голодоморів, історичних експонатів і циклів художніх творів мистців Миколи Бондаренка і Валерія Франчука.

У відкритті виставки взяли участь заступник голови Сумської обласної державної адміністрації О. Лаврик, начальник Управління культури та туризму В. Деркач, директор Сумського краєзнавчого музею В. Терентьєв, власник колекції Морган Вільямс зі США, мистець Микола Бондаренко, працівник Київського музею ім. І. Гончара Володимир Рак, співробітниця американської компанії „СигмаБлейзер" Валентина Підгорна, представники Міністерства культури та низки національно-патріотичних громадських організацій обласного центру і Української Православної Церкви Київського патріярхату.

Під час церемонії відкриття виставки М. Вільямсові, М. Бондаренкові та В. Ракові за вагомий вклад у справу дослідження голоду в Україні від імені єпископа Сумського та Охтирського Мефодія УПЦ КП були вручені почесні грамоти. М. Вільямс у рамках дослідження Голодомору почав збирати колекцію мистецьких творів та архівних документів ще 1997 року, коли постійно жив у Києві і працював над програмою розвитку продовольчої системи України. Наразі його колекція нараховує близько 400 робіт, серед яких є живописні і графічні твори, плякати, поштові листівки та фотографії. Значну частину з них становлять лінорити мистця з Буринщини Миколи Бондаренка, які входять до відомого у цілому світі циклу „Україна 1933 : кулінарна книга".

Як відомо, у 2004 році М. Вільямс спільно з Українською федерацією Америки у Пенсильванії організував Меморіяльну фундацію Голодомору ім. Джеймса Мейса, яка підтримує програми, пов'язані з дослідженням штучного голоду та є наглядовим органом з придбання творів мистецтва на кошти спонзорів.

Під час перебування у Сумах фундатор звернувся до Миколи Бондаренка, дирекції Сумського краєзнавчого музею та керівництва Фундації ім. Давида Бурлюка з пропозицією перевидати альбом „Україна 1933 : кулінарна книга" у новій редакції, з доповненням його спогадами очевидців штучного голоду та архівними документами, які чудом збереглися у буринському архіві (бо за совєтів був наказ знищити всі документи про Голодомор) і достовірно свідчать про численні голодні смерті жителів села Піски Буринського району з красномовним діягнозом – „білковий набряк".

Відвідавши проїздом ошатне містечко Буринь на Сумщині, американський гість висловив надію, що за президенства В. А. Ющенка, який всіляко підтримує дослідження геноциду в Україні, у районному центрі за підтримки районної державної адміністрації все ж таки буде споруджено пам'ятний знак жертвам Голодомору 1932–33 років до 75-ліття цієї сумної дати, за проєктом М. М. Бондаренка. Здійснення цього проєкту стане даниною пам'яті землякам, безвинно померлим внаслідок жорстокого сталінського геноциду проти українського народу, який на початку 1930-их років смертоносно прокотився і теренами Буринщини.

Олександер Капітоненко

Мистець Микола Бондаренко (зліва) і меценат Морґан Вільямс на виставці „Розгойдані дзвони пам'яті."

Світлина Фундації ім. Д. Бурлюка

Друге літо в Могилянці

Група студентів після закінчення курсів і отримання дипломів

Кожного року протягом літніх вакацій в столиці України при Національному університеті „Києво-Могилянська академія" працює Літня школа україністики для учнів і студентів віком від 16 років. Навчання проводиться у двох групах, в залежності від рівня володіння курсантами українською мовою. У першій групі початкове навчання організовується для тих, хто лише починає вивчати українську мову. Я навчався в другій групі, в якій студенти вже досить добре нею володіють. Свої знання я набув у суботній Школі Українознавства Т-ва „Рідна Школа" в Пармі, Огайо, яку закінчив у 2005 році. У нашій групі було 13 студентів з Канади і лише я один з Америки. Але після нашого курсу навчання сюди прибули учні з Школи Українознавства Осередку СУМ з Ню-Йорку.

Програма Літньої школи україністики у нашій групі передбачала удосконалене вивчення української мови, а також поглиблення знань з історії України, української літератури, культури, мистецтва, народного фолкльору та ін. На заняттях з української мови ми читали тексти з газет і шукали в них невідомі ще для нас слова, зміст яких нам пояснювали викладачі. Ми також перекладали українські тексти на англійську мову. Для запам'ятовування українських слів проводили різні розважальні ігри, слухали українські пісні і визначали в них незрозумілі ще для нас деякі слова. Напевно, на все життя запам'ятаються пісні, які ми слухали в Могилянці: „Повіяв вітер степовий" (стрілецька пісня), „Надія є" (пісня Помаранчевої революції), пісня Руслани „Ой, заграй ми, музиченьку" та інші. З української літератури цікавий був виклад матеріялу поетом Іваном Малковичем. Він закінчував свою розповідь власним віршем про українську мову під назвою „Напучування сільського вчителя", уривок з якого подаю.

...Бо кажуть дитино,
що мова наша – солов'їна.
Правильно кажуть.
Але затям собі,
що колись
можуть настати і такі часи,
коли нашої мови
не буде пам'ятати
навіть найменший соловейко.
Тому не можна покладатися
тільки на солов'їв,
дитино.

Виклади з історії України мали оглядовий характер, з загальною характеристою соціяльно-економічного розвитку і політичного ладу українського суспільства від часів Трипілля до наших днів. Практичні доповнення до вивченого теоретичного матеріялу ми знаходили в музеях Києва. Нам організували екскурсії в музеї: Історії України, Гетьманщини, Чорнобильської катастрофи, Тараса Шевченка, музей під відкритим небом в с. Пирогово, мали екскурсію в м. Біла Церква, відвідували Оперний театр. Цікава була зустріч з відомим українським письменником Андрієм Курковим на Майдані Незалежности в Києві. Тепер в Україні панує свобода слова і вільних висловів. Нас, трьох студентів, запросили виступити в українській національній радіопрограмі в Києві, щоб поділитися своїми враженнями про життя в Україні.

Програма Літньої школи україністики вміло поєднує навчання з відпочинком. Для всіх студентів груп було організовано тижневий відпочинок на берегах Чорного моря в Криму, зокрема в Евпаторії та Ялті. Там також ми мали екскурсії по місту і відвідали чудовий Нікітський ботанічний сад біля Ялти. Поза навчанням в Могилянці я ще мав можливість відвідати такі прекрасні українські міста, як Львів і Тернопіль. Закликаю українську молодь, учнів і студентів відвідувати наш рідний край, бо кожна така зустріч з Україною збагачує нашу свідомість національно і духовно.

Василь Рабосюк

ЗУАДК дбає про сиріт

Львівська канцелярія ЗУАДКу у червні ц. р. організувала літні табори у санаторії „Джерела Карпат", що розташований у мальовничій місцевості біля с. Розлуч, Турківського району, Львівської області.

На відпочинок були запрошені три групи по 18 дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування з шкіл-інтернатів у Херсоні і Скадовську Херсонської області, а також була сформована група з числа малозабезпечених місцевих дітей. Табори тривали 12 днів. Програма перебування дітей передбачала походи в гори, автобусні екскурсії у навколишні видатні місця.

У табори були запрошені пластуни, які організовували походи, ватри, забави, розучували з дітьми пластунські пісні, розповідали дітям про моральні засади пластунів.

А. Дида,
директор канцелярії
ЗУАДК у Львові

Подружилися в таборі

У таборі – нові друзі

Працюємо разом!

Постать М. Грушевського в листуванні

До 140-ліття від народження вченого

Любомир Винар

Восени 2006 року в Україні, Америці та інших країнах відбудуться ювілейні конференції, присвячені 140-літтю від дня народження Михайла Грушевського (1866 – 2006), найвидатнішого українського історика, неперевершеного організатора українського наукового життя і батька першої української держави в XX столітті – Української Народної Республіки. В Україні появляються видання, присвячені життю, діяльності і творчості великого українця. На окрему увагу заслуговує серійне видання Українського Історичного Товариства „Епістолярні джерела грушевськознаства", в якому друкується листування Грушевського з його сучасниками і співробітниками. Це унікальні першоджерельні матеріяли до історії української культури й інтелектуальної історії України кінця XIX – початку XX століття.

Наукове грушевськознавство, як окрема дисципліна, що передбачає не лише вивчення різних аспектів діяльности та творчости М. Грушевського, а й всебічне дослідження його епохи, започатковано на сторінках журналу УІТ „Український Історик" в 1966 році – до 100-ліття від народження Михайла Грушевського. В Україні під час комуністичної влади систематично фальсифікувалася діяльність М. Грушевського та його історична творчість. Совєтська влада і партійна комуністична історіографія вважала вченого „ворогом українського народу" і головним „фальсифікатором історії України". Саме тому в Україні в ці жорстокі часи нищення української національної культури не могли нормально досліджувати добу Грушевського. В 1974 р. УІТ започаткувало серійне видання „Грушевськіяна", в якому видаються праці М. Грушевського та про нього, а від 1990-их років грушевськознавство розвивається спільними силами істориків в Україні та діяспорі. Значною мірою до цього причетний журнал УІТ "Український Історик", сім томів якого було присвячено постаті М. Грушевського і в кожному числі є рубрика "Грушевськіяна".

У 1997 році УІТ у співпраці з Інститутом літератури ім. Тараса Шевченка НАН України започаткувало під редакцією історика і грушевськознавця д-ра Любомира Винара серійне видання „Епістолярні джерела грушевськознавства". Досьогодні появилося три томи листування, в яких опубліковано 1318 листів Грушевського і провідних будівничих української національної культури.

З нагоди 140-ліття М. Грушевського у 2006 році вийшов черговий третій том епістолярної спадщини, який містить листи І. Франка, І. Нечуя-Левицького, О. Кониського, І. Пулюя, О. Єфремова, О. Кандиби (Олеся), О. Кобилянської та ін. Цей том включає відповіді на листи Грушевського, які було опубліковано в попередніх томах серії. Цей том епістолярної спадщини розкриває широкий спектр національних, наукових, культурних і суспільно-громадських проблем.

Найновіший том „Листування Михайла Грушевського" видало Українське Історичне Товариство, Інститут української літератури ім. Т.Г. Шевченка і Центральний державний історичний архів України в Києві (*Листування Михайла Грушевського*. Київ; Львів; Ню- Йорк, 2006, 716 с.). Упорядниками цього тому були відомий грушевськознавець, старший науковий співробітник Інституту літератури НАН України, УІТ і УВАН у США Галина Бурлака і науковий співробітник Інституту української літератури Наталка Лисенко.

У „Вступному слові" Галина Бурлака аналізує листування М. Грушевського в контексті культурно-історичного процесу доби. Винятково важливими є листи Івана Франка, 150-ліття від дня народження якого відзначаємо в цьому році. І. Франко й М. Грушевський були найвидатнішими будівничими Нової України і Наукового товариства ім. Шевченка. Без дослідження цих унікальних матеріялів було б майже неможливо писати історії українських наукових установ і розвитку української культури. На окрему увагу заслуговують листи Олександра Кониського (100 листів), Сергія Єфремова (60 листів) і Олександра Кандиби (Олеся) (60 листів), Василя Доманицького (116 листів), Ольги Кобилянської (20 листів) й інших діячів, в яких розглядаються окремі аспекти діяльности і творчости Грушевського.

Листи супроводжені ґрунтовним науковим коментарем. Часто в них зустрічаються ініціяли, імена без прізвищ та навпаки, псевда, напівзашифровані згадки про окремі події – авторам коментаря вдалося багато пояснити читачеві. Вдалося також уточнити деякі недатовані листи Івана Франка й інших адресатів. Також віднайдено листи Кониського, Маковея, Доманицького, Грушкевича, які раніше не були ідентифіковані при архівному описі. Більшість листів цього тому в повному обсязі публікуються вперше. Усі листи подано без купюр.

Це унікальне видання історичних джерел є гідним відзначенням 140-ліття від народження великого українського вченого. Вже готуються наступні томи „Епістолярних джерел грушевськознавства", які включають листування Михайла Грушевського з братом Олександром, М. Возняком, М. Павликом, Є. Чикаленком, О. Барвінським, К. Левицьким, І. Крип'якевичем, І. Джиджорою та іншими науковцями і суспільно-громадськими діячами. Наступний том „Листування" появиться в 2007 році у співпраці з Науковою бібліотекою ім. Василя Стефаника НАН України у Львові. УІТ, яке порівняно з іншими науковими установами має незадовільну фінансову базу, спромоглося на видання цієї унікальної серії історичних джерел до модерної історії України, що зробило значний внесок у розвиток української науки.

Освячення меморіяльної дошки Бориса Харчука

Освячення меморіяльної дошки

ЗБАРАЖ. – Ім'я визначного українського письменника Бориса Харчука (1931–1988) тісно пов'язане з Волинню. В архіві Волинської области ще 1989 році було створено фонд, де зберігаються оригінальні документи письменника, які зібрав автор цих рядків. Це є своєрідний пам'ятник автору роману „Волинь", повістей „Неслава", „Материнська любов", „Повстанський кінь" і десятків інших. Письменника переслідувало КҐБ, морально вбивали через пресу, провокували, вимагали каяття. Одначе, їм не вдалось його зламати.

10 вересня в рідному селі Б. Харчука – Лозах, Збаразького району Тернопільської области відбулись урочистості, присвячені 75-ій річниці від дня його народження. На будинку, старанням обласного товариства „Просвіта", було відкрито і освячено дошку з рел'єфним зображенням письменника.

Чин освячення о. Мирослав Стечишин проводив за участи парафіяльного хору і великого зібрання свідомого українства.

Урочистості в пам'ять Бориса Харчука 13 вересня продовжились в Крем'янці, де відкрито „Харчукову світлицю" у приміщенні районної організації товариства „Просвіта".

В педагогічному інституті, де свого часу навчався Борис Харчук, відбувся ювілейний вечір і літературно-музична композиція за участю викладачів і студентів.

Володимир Рожко

ПОВІДОМЛЕННЯ

Я, Осип Левицький, колишній заступник славної пам'яті Осипа Труша, подаю до відома, що **ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАННЯ БУВШИХ ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ (ОбВУА) від 1 липня 2006 р. перестала існувати.**

Архів ОбВУА був переданий п. Юліяном Котлярем до Українського Музею в місті Ню-Йорк.

Останні гроші, котрі я одержав від Організації Суспільної Служби Комбатанта (ССК) у Філядельфії – 9,500 дол. я передав на „Літопис УПА".

Секретар – **Ірена Білевич** Голова – **Осип Левицький**

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Спомин про незабутній Франківський вечір-концерт

До 150-літнього ювілею І. Я. Франка прикута сьогодні увага не тільки українців, а й усього світу. Сто п'ятдесят літ тому Ґосподь подарував українському народові велета Духу, що своєю невтомною працею во ім'я рідного краю став знаковим не тільки для українців, але й для вселюдського суспільства на всі часи й епохи.

Мені пригадуються часи тоталітарного режиму, коли радянські лжефранкознавці, фальсифікуючи творчість Івана Франка, старалися зробити з нього соціяліста й атеїста. Хочу розповісти про один концерт, присвячений річниці від дня народження Івана Франка.

Було це у далекому 1966 році, коли в черговий раз совєтський режим посилив переслідування і репресії проти українських національних діячів. Хорова капеля „Боян" у кінці серпня цього року перебувала на гастролях у Києві. В той час Київське товариство творчої молоді відзначало 110-ту річницю від дня народження Івана Франка. Наш хор було запрошено взяти участь у цьому ювілейному концерті, на що ми радо погодились. Концерт відбувався, здається, в Київському технологічному інституті. Появу хористів у залі учасники концерту зустріли бурхливими оплесками. Нас відразу запросили на сцену.

Гасне світло – поет Микола Вінграновський при свічках мовив слово про життєвий і творчий шлях Івана Франка. В тиші, яка панувала у залі, тільки було чітке артистичне слово промовця. Ось він доходить до Франкового вірша „Вічний революціонер", музику до якого написав Микола Лисенко, і хор з надхненням, на великому форте виконав цей революційний гимн. Присутні слухають твір, стоячи. Закінчили пісню – в залі наступає хвилинна тиша. І раптом, наче грім з неба – буря оплесків!

В концерті брали участь внучки І. Франка – Зіновія і Люба, а також багато поетів, серед них Іван Драч, Іван Світличний, Дмитро Павличко та інші. Оперна співачка Діяна Петриненко, якої малий син Тарас сидів з батьком у залі, виконала декілька пісень на слова І. Франка.

Концерт закінчився приблизно о 23-ій годині ночі. Хористів запросили взяти участь у поході зі смолоскипами до погруддя І. Франка, яке щойно встановлено біля драматичного театру ім. Івана Франка.

Вийшовши з залі, ми були вражені кількатисячним зібранням молоді, що вишикувалася з запаленими смолоскипами біля інституту. Це виглядало на якусь хвилюючу містерію. Ось такий багатотисячний збір народу виринув на Хрещатик і з маршовою піснею „Нам поможе святий Юр і Пречиста Мати..." попрямував до памятника І. Франкові. Біля нього вишикувалася почесна варта зі смолоскипами. Розпочався імпровізоване віче-концерт.

Хорова капеля „Боян", у складі якої було біля 70 співаків, знову виконала невмирущий революційний гимн „Вічний революціонер". У нічній тиші здавалося, що звук досягає небесних висот. Тут молоді поети продеклямували низку своїх неценэурованих патріотичних віршів. Серед них був прочитаний вірш Дмитра Павличка „Коли умер кривавий Торквемада", який закінчувався словами: „... Умер тиран, але стоїть тюрма!". Це було щось вражаюче.

Згодом у часописі „Літературна Україна" була надрукована ганебна стаття, у якій названо цей вечір, присвячений 110-ій річниці від дня народження Івана Франка, „збориськом націоналістів".

Ось у таких умовах заслужена хорова капеля України „Боян" ім. Євгена Вахнянка сіяла пісенне зерно на ниві українського хорового мистецтва, розбуджуючи у народі національно-патріотичні почуття і любов до рідного краю.

Володимир Лига,

Опера, яку врятувала Соломія Крушельницька

НЮ-ЙОРК. - Новий сезон в театрі „Метрополітен-опера" почався 25 вересня виставою опери Джакомо Пучіні „Мадам Батерфляй". Заля бурхливо вітала артистів і постановників. Важко було повірити, що 17 лютого 1904 року прем'єра опери в італійському театрі „Ля Скала" була великою поразкою. Газети назвали виставу найбільшим скандалом в історії оперного мистецтва.

А було так: Джакомо Пучіні, заохочений в 1900 році успіхом опери „Тоска", почав шукати тему для наступного твору в романах Еміля Золя і Федора Достоєвського. У Лондоні він зустрів американського сценариста Давида Беласко, який поставив у Філядельфії одноактівку „Мадам Батерфляй". Сюжет він теж позичив з оповідання Джона Лютера Лонга, котре той почув від своєї сестри, дружини місіонера в Японії. Місіонер навернув в християнство японську гейшу, яка узяла шлюб з американцем, а коли він її покинув, покінчила з життям.

Нова опера в 1904 році зазнала разючого провалу, але Пуччіні не здався і дещо удосконалив її сюжет. Проте вирішальну ролю відіграло те, що Чіо Чіо Сан співала 28 травня 1904 року на сцені у французькому Бресті неперевершена українка Соломія Крушельницька, яка в ті роки виступала у провідних театрах Европи. Оперу успішно поставили в Буенос Айресі, Лондоні і Парижі. Тепер, в Ню-Йорку, Чіо Чіо Сан співала Крістіна Ґалабардо-Домас з Чилі, сопрано з сильним, повним голосом і хистом драматичної акторки.

Велику ролю у новій виставі мало її модерне технічне вирішення, побудова сцени, використання світлових ефектів, ляльок, присутність на сцені темних постатей, які непомітно рухали усю бутафорію. Мерцедес Т. Бас з Ню-Йорку саме подарувала на цю оперу і розвиток театру 25 млн. долярів, так що кошти на експерименти були.

Л. Хм.

Глибокі корені Волинської трагедії

У польсько-українському протистоянні на Волині та Галичині у період 1942-1944 років, а також під час Першої світової війни загинуло чимало людей обох народів. Книжка історика Богдана Гудя „Загибель Аркадії: етно-соціяльні аспекти українсько-польських конфліктів XIX-першої половини XX століття" (Львів, 2006, 448 сторінок), на базі архівних, мемуарних та пресових матеріялів в доступний, об`єктивний спосіб вказує на те, що коріння конфліктів часу Другої світової війни треба шукати у протистоянні українського селянства і польських землевласників, переважно шляхти, далеко раніше. Ця відчуженість і ненависть зформувалися протягом століть „нещадного визиску, якому польські землевласники піддавали своїх кріпаків, та десятиліть існування в українському селі на Правобережжі гострого 'голоду на землю', що перманентно підсилював ці почуття". Автор в переконливий спосіб показує, як ці почуття ненависти впливали на революційні виступи поляків в XIX столітті, та політичні маніпуляції царської Росії, які вживалися для контролі над суспільними станами обох народів, а потім вилилися в польсько-українську різню на Волині.

Основу цілісного образу польсько-українського конфлікту автор позичив і поширив у французького науковця проф. Данієля Бовуа, праці якого з цієї теми й досі гаряче дискутуються в польських наукових колах. Придбати книжку можна в Олеся Михайлюка (Alex Mychaluk, 301 Solly Ave., Philadelphia, Pa., 19111, за оплатою 25 дол., включно з пересилкою).

Петро Й. Потічний

„City Life" відкриває шлях до Европи

ЛУЦЬК. – Почав виходити новий, щедро ілюстрований інформаційно-публіцистичний часопис „City Life", вересневе число якого головний редактор Сергій Колесник надіслав до „Свободи". Це – єдиний в Україні часопис високого поліграфічного рівня, що друкується, до речі, теж в Україні – в Стрию (видавничий дім „Укрпол").

Мета видання – на шляху України до Европи представити молоду державу і її зберегти традиції, культуру, мову. Наклад часопису – 10 тисяч примірників. Він поширюється через передплату (також у США) та в мережі роздрібної торгівлі в Україні. Часопис виходить 11 разів на рік. Передплата одного числа у США – 14 дол. (10 евро). Її можна переказати через „Вестерн Юніон".

Адреса редакції: проспект Відродження, 24, Луцьк, 43024 UKRAINE. Тел.: (380-332) 784-949. Електронна адреса: glavredcity@gmail.com. Сторінка в Інтернеті: www.citylife.com.ua

Молодь...

(Закінчення зі стор. 14)

Леоніда Кучми орден „За заслуги." Значить, йому не доведеться платити податку за свою нерухомість. А в Україні ще живуть десятки тисяч осіб, які мають посвідчення про заслуги перед тією „Батьківщиною", яку звали СССР, наприклад, які працювали охоронцями і переслідувачами політичних в'язнів на широких просторах виправно-трудових таборів. Пару років тому у київській пошті я чув, як чоловік приблизно мого віку прийшов одержувати пенсію і пояснював працівниці у віконці: „Я імєю статус, я імєю 'За особливі заслуги'". Останні три слова цей пенсіонер вимовив чистою державною мовою. Я не втерпів і відразу записав собі цю пікантну цитату. „За особливі заслуги," очевидно, дає добавку до пенсії цього не надто нужденного київського пенсіонера, у якого заслуги напевно ще совєтські і квартира пристойна, коли він дістав її ще тоді, коли „служив". А коли прийде податок на нерухомість, то і він буде звільнений від сплати. Заслуги, заслуги!

За найновішими інформаціями, Верховна Рада не запровадить податку на нерухомість принаймні до 2009 року. А може, і взагалі ні, адже десь тоді треба буде готуватись до чергових виборів!

Але податки на покриття бюджетних витрат таки десь треба знайти. Доведеться урядові й законодавцям вияснювати все це громадянам, як і питання членства України в НАТО, бо позбутись старих навичок громадянам – нелегко. І тут навіть акції типу пластоватрівських скечів організації „Молодь -надія України" стануть в пригоді. І ми можемо втягнутись у цю просвітянську акцію, пояснюючи нашим родичам і знайомим, скільки конкретно ми платимо податків за нерухомість, але й те, що ми точно знаємо, на що уряди ці податки витрачають. Але також те, що у нас навіть заслужені орденоносці платять податки, а коли ні, то сидять за ґратами.

55 YEAR

СПОРТ

Вістки з „Чорноморської Січі“

„Чорноморська Січ“ – „Полюса“ СК – 1:1
„Чорноморська Січ“ – „Юніон Тікос“ – 1:0

Продовжуються змагання з копаного м'яча в реорганізованій дивізії „Централ“, „Ґарден Стейт Сакер Ліґи“, Ню-Джерзі, в якій виступає понад 20 дружин, поділених на три рівнорядні підгрупи. Суперниками „січовиків“ є „Кренбері Ганґерія“ СК, „Панамеріка Спортінґ“ ФК, „Еволюшин“ СК, „Брідос Коламбіянс“ і „Полюса“ СК. Протягом минулих тижнів дружина „Ч. Січі“, провела змагання з новими членами дивізії, якими є польський клюб „Полюса“ і „Юніон Тікос“.

Дебют польського клюбу у вищій клясі копаного м'яча в Ню-Джерзі випав для них досить вдало. В грі з минулорічним віце-чемпіоном Ню-Джерзі, яким є дружина „Ч. Січі“, польські футболісти були гідним суперником. Протягом першої половини гри гості в більшості володіли м'ячем, але не змогли пройти лінію оборони господарів, в якій вміло і енерґійно оперували Андрій Панас, Андрій Мандзій, Марко Гординський і Степан Колодій. Вислід залишився 0:0. Після перерви „січовики“ додали темпу, завдяки якому перейняли ініціятиву. Провідні снайпери дружини господарів Данило Левицький, Тарас О'Конел, Михайло Гудзій і Лесик Миськів завдали праці воротареві гостей, який ліквідував усі небезпеки. Щойно на 82-ій хвилині, після призначення суддею вільного стрілу, Раєн Вит успішно виконав його, пославши м'яч понад стінку змагунів „Полюси“ в лівий кут їх воріт. З цим вислідом господарі могли б закінчити гру, якби не сталася помилка (єдина в цій зустрічі) оборонців, які не допильнували швидкого снайпера гостей, що за дві хвилини до закінчення вирівняв вислід – 1:1.

Чергові змагання відбулися в Парсипані з „Юніон Тікос“, теж новачком дивізії, чемпіоном минулорічної дивізії „Північ“. В складі дружини виступають в більшості футболісти з латинської Америки, темпераментні і схильні порушувати правила гри. Але нашим футболістам вистачило терпіння на усю гру, і завдяки цьому вони здобули перемогу – 1:0. Цього важливого ґоля забив Данило Левицький.

Склад „Чорноморської Січі“ в цих двох змаганнях: Филип Семпепос, Андрій Мандзій, Марко Гординський, Степан Колодій, Роман Хомик, Андрій Панас, Тарас Оконел, Андрій Кудрик, Раєн Вит, Антін Данес, Лесик Миськів, Християн Пардо, Роман Головінський, Данило Левицький, Алекс Макдоналд, Михайло Ґудзій, Гриць Сергіїв, Колін Маґер. Провідник – Микола Гординський, граючі тренери – Андрій Панас і Гриць Сергіїв.

„Січовик“ – викладач в Києво-Могилянській академії

Марко Витвицький – один з провідних футболістів „Ч. Січі“ і вільний член управи Товариства, поїхав в Україну на посаду викладача англійської мови в Києво-Могилянській академії. Управа товариства і друзі з дружини віце-чемпіона Ню-Джерзі і чемпіона УСЦАК східнього узбережжя Америки бажають Маркові успіху на новій посаді.

Відбудеться турнір УАКЦентру

В суботу, 21 жовтня, в приміщенні „Паверзон“ в Денвілі, Н. Дж., відбудеться 2-ий річний відбиванковий турнір, що його організовує „Моріс кавнті волейбол клаб“. Чистий прихід з цього турніру призначений на закінчення будови УАКЦентру у Випані. Ігри проходитимуть в групах жінок і чоловіків, юначок й юнаків молодших 18 років, як теж сеньйорів – 45-річних і старших. Після турніру – спільна вечеря і вручення нагород переможцям.

Святкове відкриття нового УАКЦентру

10–12 листопада відбудуться урочистості освячення і відкриття нового УАКЦентру у Випані. Багатолюдні імпрези відбудуться в суботу, 11 листопада, – святковий бенкет в новій залі, забава з танцями для молоді у великій спортовій залі. Управа УСВТ „Чорноморська Січ“ запрошує усіх своїх членів, спортовців і симпатиків з родинами прийти на ці святкування та оглянути новий осідок нашого „січового“ осередку, що приміститься в УАКЦентрі.

Омелян Твардовський

Футбол: Ліга чемпіонів

„Динамо", Київ - „Реал", Мадрид 1:5
„Шахтар", Донецьк - „Олімпіакос“, Греція 2:2

Перші хвилини гри з „Реалом" не передбачали розгрому. На третій хвилині першого удару в площину воріт киян завдав Діара, але Шовковський узяв м'яч. У наступній атаці бив Роберто Карлос і голкіпер „Динамо" перевів гру на кутовий. На 20-ій хвилині ґоль у свої ворота приніс Шовковський. Роберто Карлос прострілив у карний і Шовковський незграбно намагався взяти м'яч, який відскочив від його рук на ногу Ністелроя і той забив у порожні ворота. Далі Рауль пробив влучно головою - 2:0. На 42-ій хвилині Рейєс після пасу Діара пробив з ходу в кут воріт – 3:0. Початок другої половини команда „Динамо" провело активно і забила м'яч - 3:1. Далі Рауль обіграв українського воротаря і забив у порожні ворота - 4:1... На 70-ій хвилині воротар „Динамо" збиває форварда еспанців і англійський суддя Грем Пол показує йому червону картку і вказує на 11 метрів. Наступну гру „Динамо" проведе без свого капітана, який у двох змаганнях „примудрився“ пропустити 8 ґолів... Тренер випускає на ворота Рибку, який за хвилину не зумів відбити карний, який заробив Шовковський - 5:1.

Під час гри „Шахтар", Донецьк - „Олімпіакос“, Греція

Грають „Динамо", Київ - „Реал", Мадрид

Грецькі вболівальники ніколи не були прикладом для взірця в европейському футболі. Когось закидати камінням, спалити кілька сотень сидінь, чи побити вболівальників інших команд - так буває на батьківщині олімпійських ігор. На донецькому стадіоні „Олімпійський" гравці теж вели себе нечемно, намагаючись фізично зашкодити донецьким футболістам. „Шахтар" забив лише двічі.

Футбол: Чаша УЕФА

„Хапоель" (Тель-Авів, Ізраїль) - „Чорноморець" (Одеса, Україна) - 3:1
„Металюрґ" (Запоріжжя, Україна) - „Панатінаікос" - 0:1

Одеський **„Чорноморець"** припинив боротьбу за Чашу УЕФА в першому колі турніру. Після домашньої поразки 0:1 від ізраїльського „Хапоеля" одеська команда програла і в Тель-Авіві з рахунком 1:2. Рівень гри бронзових призерів чемпіонату України був зовсім інший, ніж в команди-суперниці.

На 24-ій хвилині воротар „Чорноморця" помилився, пропустивши ґоль після не складного удару Тоєми з 14 метрів. Далі атаки на ворота „Хапоеля" накочувалися одна за одною. Після удару Симоненка м'яч влучає в поперечину і відскакує до Венглинського, котрий з восьми метрів не влучає у ворота.

Далі Венглинський виводить на ударну позицію Кирильчика, той б'є і воротар „Хапоеля" відбиває цей потужний удар прямо на Даниловського, якому з двох метрів було легше забити, ніж не забити, але він віддав м'яч прямо в руки воротареві... На 73-ій хвилині, коли „Чорноморець" розійшовся, суддя витворив незрозуміле „вбивство" одеської команди, коли боковий суддя показав на кутовий, Островський схопився за голову і почав щось доводити судді, але той „вручив" йому червону картку...„Хапоель" відразу ж скористався чисельною перевагою і зробив рахунок 2:0, чим поставив хрест на надіях „Чорноморця".

Боротьбу за Чашу УЕФА завершив і запорізький **„Металюрґ".** Після сенсаційної нічиєї (1:1) в Греції команда вдома програла 0:1. На 14-ій хвилині удар Салпігідіса воротар відбив, але першим на добиванні був Пападопулос, який і відкрив рахунок в цій грі.

Надалі „Панатінаікос" став не частим гостем біля воріт „Металюрґа".

Гості відверто грали на нічию, симулювали будь-які ігрові зіткнення, затримували час при будь-якій можливості, іншими словами - грали в антифутбол, який приносить результат.

Електронна анкета прискорить опрацювання неімігpаційних віз

КИЇВ. – Консульський відділ Посольства США 19 вересня оголосив про нововведення, яке дасть змогу прискорити та спростити процес звернення по неімігpаційну візу США. Починаючи з 1 листопада усі, хто призначив візову співбесіду, повинні заповнити англійською мовою електронну візову анкету (EVAF) в Інтернеті. Державний департамент США запровадив цю нову процедуру у всьому світі для того, щоб покращити ефективність праці та обслуговування клієнтів. На даний час більш ніж половина українців, які звертаються по візи, – керівники підприємств, моряки, і ті, хто поновлює свої візи, – користуються електронною візовою анкетою Electronic Visa Application Form (EVAF).

Після заповнення електронної візової анкети, яку потім слід роздрукувати, дані аплікантa вміщуються в штрих-код. Під час співбесіди проводиться сканування штрих-коду, і інформація автоматично заноситься до консульської комп'ютерної системи. Оскільки інформацію не потрібно заносити вручну, це економить час як для аплікантa, так і для працівників Консульського відділу. Використання електронної візової анкети не несе додаткових фінансових витрат для аплікантa.

Для того, щоб заповнити цю форму і включити свій присвоєний EVAF номер у електронний запит про призначення співбесіди, потрібно мати доступ в Інтернет. Інструкції щодо заповнення форми, як і сама форма, містяться на веб-сайті: http://evisaforms.state.gov. Додаткові допоміжні засоби та інформаційні посібники для того, щоб допомогти українським аплікантам заповнювати цю форму, знаходяться на веб-сайті% http://kiev.usembassy.gov/visa_evafhelp_ukr.html.

Бажаючих, які не мають доступу в Інтернет, просимо звертатися до Консульського відділу на телефон +38-044-490-4422 для того, щоб дізнатися про розташування найближчого громадського Інтернет-центру, який спонсорується Урядом США і є безкоштовним. Такі центри є дуже популярними, і часто, щоб скористатися їх послугами, необхідно записуватися заздалегідь, іноді навіть за тиждень, тому ми радимо аплікантам плянувати заздалегідь.

Апліканти, які мають доступ в Інтернет, можуть знайти адреси цих центрів на веб-сайті Посольства: http://kiev.usembassy.gov/Для отримання додаткової інформації просимо зконтактуватися з Консульським відділом Посольства США в Україні в Києві на ч. тел. +380-44-490-4422.

Посольство США в Україні

Грузія...

(Закінчення зі стор. 4)

ному тероризмі з захопленням заручників та провокуванні Москви з допомогою чужоземних спонзорів не оточнюючи саме яких.

В. Путін, висловлюючись щодо арешту російських офіцерів у Грузії за звинуваченням у шпигунстві, порівняв керівників Грузії з сталінським керівництвом часів Берії. Водночас В. Путін наказав відновити виведення російських військ з грузинської території, що через кризу у двосторонніх взаємин було зупинено 30 вересня.

Натомість Грузія звинуватила Москву у налагодженні шпигунської мережі, яка намагалася дестабілізувати прозахідній грузинський уряд.

Спілкуючись з чужоземними журналістами у Батумі, М. Саакашвілі підкреслив, що Грузія - незалежна країна і самостійно проводить свою політику:

„Ми не є якомось повстанським реґіоном Росії, який намагається створити проблеми для уряду у Москві. Ми - інша країна. Ми маємо власний уряд, наші власні проблеми, і усі повинні бути цього свідомі, так само, як усі змирились з ідеєю, що Латвія, Литва та Естонія є незалежними державами".

Він також повідомив, що обговорював ситуацію, що склалась, з державним секретарем США Кондолізою Райс.

Між тим, президент Російської Федерації Володимир Путін, за повідомленням офіційної сторінки інтернету президентської адміністрації Росії, провів телефонну розмову з президентом США Джорджем Бушем, під час якої, як мовиться у повідомленні, підкреслив неприйнятність і небезпеку для світу та стабільности у реґіоні будь-яких дій третіх сторін, які могли б розглядатись грузинським керівництвом як підтримка деструктивної політики Грузії.

Відомий американський політолог Збіґнєв Бжезинський уважає, що на дальшу мету перспективи взаємин Росії зі Заходом не будуть корисними для неї, якщо вона вдаватиметься до загострення своєї політики стосовно слабших за неї сусідів. Також будь-яка дестабілізація Грузії може мати неґативні наслідки праці для нафтопроводу Баку-Джейхан, який економічно є надто важливим для Росії. Все ж таки, незважаючи на все, президент В. Путин вочевидь намагається посилити рівень домінування Росії та збудувати щось на зразок радянської імперії, сказав він.

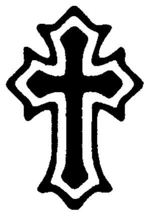
Посол Росії в ООН Віталій Чуркін звернувся до Ради безпеки з проханням засудити, за його словами, неприйнятні і небезпечні провокації Грузії.

Черговою ознакою погіршення взаємин називають скаргу російського міністра оборони Сергія Іванова на те, що деякі нові члени НАТО нелеґально постачали до Грузії зброю радянського зразка.Також С. Іванов, коментуючи стосунки Грузії з сепаратистськими реґіонами Абхазії і Південної Осетії, сказав, що, за всіма ознаками, Тбілісі вирішив застосовувати силу, аби повернути їх у свою сферу впливу. НАТО закликало до спокою між двома країнами. Генеральний секретар НАТО Яап де Хооп Схефер закликав Росію і Грузію „до стриманости". Він зазначив, що альянс не може напряму впливати на взаємини Росії і Грузії. „Окрім мого заклику, НАТО не може виконувати прямої ролі в цій ситуації", - констатував Я .Схефер.

А член опозиційної фракції Демократичний Фронт у грузинському парляменті Давид Зурабішвілі бачить загрозу у діях офіційної Москви: „Аґресія та погрози з російських політичних кіл у зв'язку з затриманням російських офіцерів у Грузії пов'язані не тільки з грузинською владою. Ми розглядаємо їх як акти аґресії проти Грузії, проти всіх нас, як загрозу кожному з нас. У таких умовах ми вважаємо нашим обов'язком закликати до консолідації, щоб не дати ані Росії, ані іншим країнам жодного приводу для спекуляцій щодо внутрішніх конфліктів Грузії".

Тим часом Том Кейсі, заступник речника Посольства США в Києві, заявив, що „США вітають дії уряду Грузії щодо повернення чотирьох росіян, заарештованих минулого тижня та високо оцінюють допомогу чинного голови Організації з безпеки та співпраці в Европі (ОБСЕ), міністра закордонних справ Бельгії Карела де Гюхта, у переданні офіцерів Росії. США ще раз засвідчують свою підтримку територіяльної неподільности Грузії в рамках її кордонів, визнаних на міжнародному рівні.

За матеріялами ЗМІ

Ділимося сумною вісткою, що 28 вересня 2006 р.
відійшла у вічність наша найдорожча ТЕТА

СВ. П.

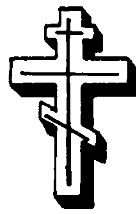
ІВАННА КОСАНОВСЬКА

ПАНАХИДА була відправлена 2 жовтня 2006 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 3 жовтня в церкві св. Юра, а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку залишилися:
братанок – ОРЕСТ МУШКЕВИЧ з дружиною НУСЕЮ і синами,
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 28 вересня 2006 р. у Торонто, Канада, відійшов у вічність засновник і керівник щоденної української радіопрограми „Пісня України"

СВ. П.

ПРОКІП НАУМЧУК

нар. 7 липня 1918 р. в селі Княгинінок біля Луцька, на Волині.

У 1947 р. він приїхав до Канади, а в березні 1958 р. створив щоденну українську радіопрограму „Пісня України", яку провадив більше 47 років. Дружина св. п. Вікторія Наумчук померла 25 серпня 1990 р. Вони мали п'ятеро дітей. Дві дочки – Маруся і Наталя померли.

Св. п. Прокіп Наумчук залишив у глибокому та невимовному смутку:

сина – ПЕТРА з дружиною КАТРУСЕЮ
дочку – НАСТУСЮ
дочку – ОЛЮ з чоловіком АНДРІЄМ
зятя – МИКОЛУ МОРОЗА
13 внуків – МАТВІЯ, СЕРГІЯ, ЯРЕМУ, МАКСИМА, АНАТОЛІЯ, МАР'ЯНУ, УЛЯНУ, АЛЕКСАНДРУ, КАЙЛУ, ЕММУ, ВІКТОРІЮ, АНГЕЛИНУ, ЕЛИЗАВЕТУ
п'ятеро правнуків – ДІОНА, ХРИСТИНУ, КАСАНДРУ, ЛАРИСУ, РОЗАЛИН
ближчу і дальшу родину, друзів, приятелів і знайомих в Канаді та Україні.

ПАНАХИДА за спокій душі Покійного була відслужена в четвер та п'ятницю 28 і 29 вересня 2006 р. о 7-ій год. веч. в катедрі св. Володимира при вул. Bathurst. У суботу відвідати тіло Покійного м ожна було з 6-ої до 9-ої год. веч. в похоронній каплиці Cardynal при вул. Bathurst, де о 7-ій год. веч. була відслужена Панахида.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 2 жовтня 2006 р. о год. 9:30 ранку в похоронній каплиці Кардинала при вул. Bathurst, а о 10-ій год. в катедрі св. Володимира. Тіло Покійного було перевезене на вічний спочинок на цвинтар св. Володимира в Оквил.

Як нев'янучий вінок на могилу Покійного, родина просить складати пожертви на продовження радіопрограми „Пісня України" за адресою:
SONG OF UKRAINE, P.O. Box 2, Stn. „D", Toronto, ON M6P 3J5 Canada

Вічна Йому пам'ять!

НЮАРК, Н. ДЖ. – 16 вересня, в сороковий день смерти Надії Світличної в церкві св. Івана Хрестителя відправлено Службу Божу і Панахиду, а в церкві Вознесіння о. Гуцул відправив Панахиду, а відтак відбулися поминки з промовами, показом відеофільму про Н. Світличну і поминальним обідом. Представниці пластового куреня „Верховинки" (на фото), членкою якого була Н. Світлична, виконали пісню „Ніч вже йде".
Божена Ольшанівська

„Верховинки" прощалися з Надією Світличною

Ділимось сумною вісткою, що в четвер, 28 вересня 2006 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА і БАБА

СВ. П.

АННА БАТІГ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулись 3 жовтня 2006 р. в українській католицькій церкві св. Володимира, а відтак на „Holy Rood Cemetery" в Вестбури, Н.Й.

Залишилися у смутку:

муж – ВОЛОДИМИР
сини – БОГДАН
ЕВГЕН з дружиною ПАТРИЦІЄЮ
доньки – СТЕФАНІЯ БІКЕР
– МАРІЯ ВОЙНАР
– ХРИСТИНА БАТІГ
– ТАНЯ МОЧУЛА
внуки – ХРИСТИНА, МИХАЙЛО, СТЕФАН, КАТЕРИНА, НИКОЛАС ВОЙНАР, ТИМОТЕЙ, ТОМА БІКЕР, АЛИСА БАТІГ.

Вічна Її пам'ять!

З великим болем і жалем ділимося сумною вісткою, що в неділю 3 вересня 2006 р. з волі Всевишнього відійшла на 81 році трудолюбивого життя наша найдорожча і незабутня
ДРУЖИНА, МАМА І БАБЦЯ

СВ. П.

КСЕНЯ ЛАВРЕНЧУК-МАЙСТРУК

нар. 17 червня 1925 р. на Хмельниччині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 7 вересня 2006 р. з української православної церкви св. Тройці Київського Патріярхату в Норт Роялтон, Огайо, де довгі роки віддано працювала для парафії, виконуючи обов'язки Старшої сестриці.

ПОХОРОННУ ПРОЦЕСІЮ завершили настоятель парафії св. Тройці о. Богдан Згоба та о. Іван Наконечний, настоятель собору св. Володимира. Поховано на цвинтарі Бруклін Гайтс, Клівленд.

Залишені у глибокому смутку:

чоловік – МИХАЙЛО
дочка – СОФІЯ з чоловіком ЮРІЄМ та дітьми ЛОРІЄЮ і ЛІДІЄЮ
син – ЯРОСЛАВ з дружиною ЄВОЮ та дітьми ЯРЕМОЮ і МИКОЛОЮ
дочка – ВІРА з чоловіком ЗАХАРІЄМ та дітьми ДЖЕСІКОЮ і КАТЕРИНОЮ

Вічна Їй пам'ять!

Усім жертводавцям, які зложили щедрий дар, як нев'янучий вінок на могилу Покійної – наше щире спасибі.

З глибоким жалем і смутком повідомляємо всіх членів Товариства Вояків УПА в ЗСА і всю українську громаду, що 30 вересня 2006 р. відійшов від нас у вічність

СВ. П.

МИРОСЛАВ КЛИМКО-ЯРЕМА

нар. 8 квітня 1920 р. в селі Гаї, Львівська область.

Бувший секретар Світового Братства УПА, член Головної Управи Т-ва Вояків УПА в ЗСА, багатолітній голова Відділу Т-ва Вояків УПА і Відділу УККА в Йонкерсі, голова Капітули Золотого Хреста УПА, голова Комітету побудови Пам'ятника Борцям ОУН-УПА-УГВР на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й., член ОУН від 1939 р.

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 5 жовтня 2006 р. о год. 7:30 веч. у Whalen and Ball Funeral Home, 168 Park Avenue, Yonkers, NY.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 6 жовтня 2006 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Михаїла в Йонкерсі на упівську секцію цвинтаря св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вислови глибокого співчуття складаємо:
дружині п. Галині, дочці Оксані з чоловіком Богодаром і сином Романом, внучці Варварі з чоловіком Іваном Куземчаком і синами Данилом і Михасем, синовій Уршулі Климко, племінникам в Україні Олегові і Андрієві з родинами, всій ближчій і дальшій родині.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів просимо складати, пожертви на потребуючих вояків УПА в Україні.

Головна Управа Т-ва Вояків УПА в ЗСА
ім. ген.-хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки

Ділимося сумною вісткою з родиною, друзями, приятелями і знайомими, що 30 вересня 2006 р. упокоївся в Бозі наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІДО

СВ . П.

МИРОСЛАВ КЛИМКО

нар. в селі Гаї, Львівської області 8 квітня 1920 р.
Абітурієнт Львівського Державного Ліцею в 1939 р. студент Львівської Політехніки, двічі арештований Ґестапом, член ОУН з 1939 р., вояк УПА.

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 5 жовтня 2006 р. о год. 7:30 веч. в Whalen and Ball Funeral Home, 168 Park Avenue, Yonkers, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 6 жовтня 2006 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Михаїла в Йонкерсі, а відтак на упівській секції на цвинтарі св. Ду-ха в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ГАЛИНА
дочка – ОКСАНА з чоловіком БОГОДАРОМ і сином РОМАНОМ
внучка – ВАРВАРА КУЗЕМЧАК з чоловіком ІВАНОМ і синами ДАНИЛОМ і МИХАСЕМ
синова – УРШУЛЯ КЛИМКО
племінники в Україні – ОЛЕГ і АНДРІЙ з родинами
ближча і дальша родина.

Просимо о молитви за душу Покійного.

Замість квітів на могилу просимо складати пожертви на хворих і інвалідів вояків УПА в Україні.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

• ПРАЦЯ •

Пошукується україно-мовну жінку до опіки над 14-місячною дівчинкою у Fairfield, CT. Мешкання й заплата за домовленням. Телефонувати по 6-ій год. веч.
Тел.: (203) 371-5309